உ

சிவமயம்.

ஓம் தத்ஸத் பிரஹ்மணே நம:

திருவாரூர் வன்மீகபுரமெனும் மடப்புரம்

ஸ்ரீகுரு

தக்ஷிணாமூர்த்தி சுவாமிகள் சரித்திரம்.

இது

கோவிலூர் ஸ்ரீமத் - சிதம்பர சுவாமிகள் மாணாக்கரும்

திருவாரூர் ஸ்ரீ தக்ஷிணாமூர்த்தி சுவாமிகள்

ஆதீனஸ்தருமா யிருந்த

ஸ்ரீ சிவானந்த சுவாமிகளால்

இயற்றி வெளிப்படுத்தப்பெற்றது.

இது

ஸ்ரீ தக்ஷிணாமூர்த்தி சுவாமிகள் ஆதீனஸ்தர்

சின்ன சுவாமிநாத சுவாமிகளால்

ஐந்தாம் பதிப்பாக

சென்னை:

ஸ்ரீ கணேச அச்சியந்திர சாலையிற்

பதிப்பிக்கப்பெற்றது.

1923.

[ரிஜிஸ்டர்ட்.] [விலை அணா 6.

I 1109

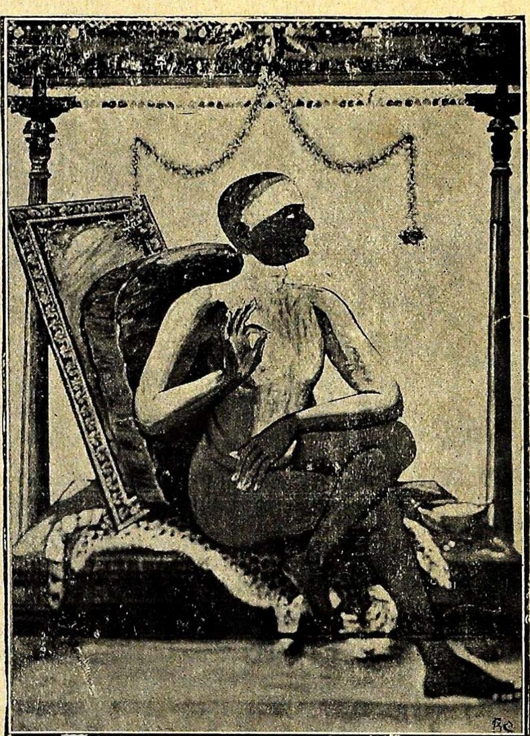

ஸ்ரீ குரு தக்ஷிணாமூர்த்தி சுவாமிகள்
திருவாரூர்.

உ

சிவமயம்.

ஓம் தத்ஸத் பிரஹ்மணே நம:

திருவாரூர் வன்மீகபுரமேனும் மடப்புரம்

ஸ்ரீ குரு

தக்ஷிணாமூர்த்தி சுவாமிகள் சரித்திரம்.

இது

கோவிலூர் ஸ்ரீமத் சிதம்பர சுவாமிகள் மாணாக்கரும்

திருவாரூர் ஸ்ரீ தக்ஷிணாமூர்த்தி சுவாமிகள்

ஆதீனஸ்தருமாயிருந்த

ஸ்ரீ சிவானந்த சுவாமிகளால்

இயற்றி வெளிப்படுத்தப்பெற்றது.

இதனை

தக்ஷிணாமூர்த்தி சுவாமிகள் ஆதீனஸ்தர்

சின்ன சுவாமிநாத சுவாமிகளால்

ஐந்தாம் பதிப்பாக

சென்னை:

கணேச அச்சியந்திர சாலையிற்

பதிப்பிக்கப்பட்டது.

1923.

காபிரைட் ரிஜிஸ்டர்ட்.]

[விலை அணா 6.

PRINTED AT THE GANESA PRESS,
11, VENKATACHALA MUDALI STREET,
VEPERY MADRAS.

உ

சிவமயம்.

ஓம் தத்ஸத் பிரஹ்மணே நம:

முகவுரை.

பொன்னிமாநதி மன்னி நீழலிற் பன்னலந் தருஞ் சென்னி நாட்டினில் நீர்வள முதலிய பல வளங்களும் நிறைந்த செல்வத் திருவாரூரின் கண்ணே சுமார் 77 வருடத்திற்குமுன்னர் அளவின்றிய அற்புதங்கள் தோன்ற வெழுந்தருளியிருந்த ஸ்ரீதக்ஷிணாமூர்த்தி சுவாமிகளது சரித்திரங்களைச் சிற்சிலர்கள் சொற்பஞ் சொற்பமாக வெழுதி வைத்திருப்பதைத் தருவித்து முறையே கோர்வைசெய்து அச்சிட்டு வெளிப்படுத்தினல் யாவரும் படிக்கும்படி நேரிடும்; அங்ஙனம் நேரிடிற் சுவாமிகளினற்புத மகிமைகள் விளங்கும்; விளங்குமாயின் யாவர்களுஞ் சுவாமிகளிடத்திற் பக்தி செய்து நற்கதி யடைவர்களென் றெண்ணுகின்றனமெனப் பலர்கள் இவன்பால்வந்து கேட்டுக்கொண்டனர். அவர்கள் கருத்துப்போல வெனது கருத்து மிருந்தமையாற் சுவாமிகளின் சரித்திரங்களை எழுதி வைத்திருக்கும் இடங்களை விசாரித்து நீடாமங்கலம் நல்லய்ய நாய்க்கர் குமாரர் நாராயணசாமி நாய்க்கர் அவர்களிடத்திலும், சிக்கற் பொருள் வைத்தசேரி கரும்பாயிர முதலியார் அவர்களிடத்திலும், நாகபட்டணம் வாணக்காரத்தெரு சுப்பபிள்ளையவ

ர்கள் வீட்டிலும் வசனரூபமாக விருந்தவற்றையுந், தஞ்சைச் சாபோஜி ராஜன் கேட்டுக் கொண்டபடி வித்துவானாகிய உரத்தநாட்டுச் சத்திரம் நாராயணசாமி நாய்க்கரவர்களால் (520) செய்யுள்களாகப் பாடப் பெற்றிருந்ததையுந் தருவித்து மேற்படி தக்ஷிணாமூர்த்தி சுவாமிகளின் சகோதரராய் நீலப்பாடி மடத்தி னதிபதியாக விருந்த நமச்சிவாய சுவாமிகளின் பால் மேற்படி தக்ஷிணாமூர்த்தி சுவாமிகளின் பூர்வவிருத்தாந்தங்களை நன்குய்க்கேட்டுணர்ந்த அவர் சிஷ்யராகிய பொன்னம்பல சுவாமிகளின் வாக்கினாலுந் திருவாரூர் பூர்வமிருந்த பலமுதியோர்கள் வாக்கினாலு மியான்கேள்விப்பட்டிருந்ததற்கேற்கப் பார்க்கும்போது வசனரூபமாக விருந்த பிரதிகளும் பாடல்ரூபமாக விருந்ததுமாகிய ஏடுகளிற் சிற்சில செல்லுண்டு ஜீரணமாகி விட்டமையினாலோ மற்றவை களினாலோ ஒன்றற்கொன்று சிற்சில வற்புதங்கள் தொடர்பின்றியும் குறைவாகவு மிருந்தது; பாடல்ரூபமான பிரதி பூமிதேவியின் தவத்துக்கிரங்கிக் கைலாசபதியே குருமூர்த்தமாக ஆவிர்ப்பவித்ததெனவும், தக்ஷிணாமூர்த்தி சுவாமிகள் அயோனிஜரெனவும் கூறுகின்றது. மற்றைய வசனரூபமாக விருந்த பிரதிகளனைத்தும் மாதாவின் வயிற்றினின்றும் உற்பவித்ததாக யாம் கேள்வியுற்றபடியே கூறுகின்றன! இங்ஙனம் கூறுகின்ற இவ்விரண்டில் சுவாமிகளின் சகோதரராகிய நமச்சிவாய சுவாமிகள் நீலப்பாடியி லிருந்ததாக விளங்குகின்றமையால் பாடல்ரூபப் பிரதியில் கைலாயத்திலிருந்து சிவபெருமானே தக்ஷிணாமூர்த்தி என்னுங் குருமூர்த்தமாக வந்ததென கழறியுள்ளதை மாத்திரம் விடுத்து மற்றவைகளையும் வசனரூபப் பிரதிகளிலுள்ளவைகளையும் பார்த்து இருவகைப் பிரதிகளிலும் ஏடுகள் செல்லுண்டு அக்ஷரங்கள் அரூபமாய் விட்டமைபற்றி

பலவற்புத சரிதங்கள் நன்ருய் விளங்காமையால் அவைகளே விடுத்து முன்னடந்தது பின்னரும் பின்னடந்தது முன்னரு மாக மயங்கியிருந்தவைகளேக் கேள்வியினுல்யான் தெரிந்த வரையில் திருத்தியும், விளக்கியும் ஒழுங்குபடுத்தி பாடல் ரூபமாக விருக்கில் தக்க கல்விமான்களுக்குப் பயன்படுமே யன்றி சாமான்ய கல்விமான்களுக்கும் ஸ்திரீகளுக்கும் பயன் படுவது மிகவு மருமையாக விருக்கும்; வசனரூபமாகவே யிருக்கில் யாவர்களுக்கும் எளிதாகப் பயன்படுமெனக் கருதி அச்சிடுவிக்கலானேன்.

இச்சரித்திரத்தில் சொற்குற்றம், பொருட்குற்றம் முதலியவைகளிருக்கினும் பெரியோர்கள் மன்னித்துக்கொள்ள வேண்டுமென வந்தனம் செய்துகொள்ளுகிறேன்!

இப்புத்தகம் திருவாரூர் வன்மீகபுரமெனும் மடப்புரம் ஸ்ரீ தக்ஷிணமூர்த்தி சுவாமிகள் மடம் ஆதீனகர்த்தரா யிருந்து பரிபூரணமடைந்த ஸ்ரீமது மதுரை சிவானந்த சுவாமிகளால் சென்ற பிலவங்கஹு வைகாசிமீ 30உ லோ கோபகாரமாக வெளிப்படுத்தப் பெற்றிருந்தது அதனுல் வரும் ஊதியத்தை ஸ்ரீ குரு தக்ஷிண மூர்த்திசுவாமிகள் அகண்டதீபப்பணிக்கு உபயோகிக்க புத்தகம் ஒன்றுக்கு 6 அணு வீதம் கிரயமேற்படுத்தி விற்று முதல் செய்துவர வேண்டு மென்று அன்பர்கள் விண்ணப்பித்துக்கொண்ட வண்ணம் அச்சியற்றிப்படத்துடன் ஐந்தாம்பதிப்பாக வெளிப்படுத்தப் பட்டிருக்கிறது. அன்பர்களனைவரும் பக்தி சிரத்தையுடன் வாங்கி வாசித்து ஆநந்தானுபவ மடைவதுடன் மேற்படி அகண்ட தீபப்பணிக்கும் தங்களாலியன்ற பொருளுதவி புரிந்து

ஸ்ரீ குரு தக்ஷணாமூர்த்தி சுவாமிகளின் திருவருட் கிருபையைப்பெற்று வாழ்ந்துவர எல்லாம் வல்ல இறைவனது இணையடியை ஏற்றிப்போற்றுகிறேன்.

இங்ஙனம்,

ஸ்ரீ குரு தக்ஷிணாமூர்த்தி சுவாமி மடம்,

ஆதீன கர்த்தாவாகிய

சின்ன சுவாமிநாதசுவாமி.

உ

சிவமயம்.

அருணசலமென்னும்

பிள்ளைத்திருநாமமுடைய

தக்ஷிணமூர்த்தி சுவாமிகள் சரித்திரம்.

பொன்னி நன்னதி புடையே பிரவாகித்து வருங் காரணத்தானே நீர்வள நிலவளம் முதலிய எவ்வளங்களும் நிறைந்தோங்கப் பெற்றதும், எந்நாட்டினு மிக்க நன்னுடாகிய சோணாட்டிற்குச் சிரமாக விளங்குவதுமாகிய திரிசிரபுரத்திற்குச் சமீபமாயுள்ளதும், கீழாலத்தூரென்னும் பெயர் பெற்றதுமாகிய சிற்றூரின்கண் சற்றேரக்குறைய இருநூறு வருடங்கட்குமுன் கார்கார்த்த வேளாளர் மரபில் அவதரித்தவரும் கல்வியறிவொழுக்கங்களினும் குருலிங்க சங்கம பத்தியினும் சிறந்த சிவ சிதம்பரம் பிள்ளையென்பாரொருவ ரிருந்தனர். அவரும் அருந்ததியன்ன கற்பிற்குரிய அன்னர் மனைவியராகிய மீனும்பிகை யென்பாரும் ஒற்றித்த அறிவும் அன்பு முடையராய்த் தமக்குரிய இல்லறமுறை வழாது நடாத்திவந்தனர்.

அன்னரிருவருந் தமது மரபுக்கேற்ற சைவானுட்டான சிவபூஜை முதலியவற்றை மிக்க அன்புடன் வழாது செய்துவருங் காலையில் "பெறுமவற்றுள் யாமறிவதில்லை

யறிவறிந்த மக்கட்பேறல்ல பிற" என்பன முதலிய ஆன்றோர் கூற்றையுன்னினர்களாய் இம்மை மறுமைப் பயன்களை யளிக்கத்தக்க நன்மகப்பேறின்மை பற்றி மனவருத்தமுற்றுப் பின் ஒருபுடை தெளிந்தனராய் தவத்தாலெப்பயனும் பெறல் எளிதாயிருக்க இப்பயனொன்றோ வாராதொழியும்! வருமென்னுந் துணிபுடன் புத்திரப் பேற்றிற்குரிய பல நோன்புகள், புண்ணிய க்ஷேத்திர யாத்திரை, தீர்த்த ஸ்நானம், ஸ்தலவாசம், சிவ விஷ்ணுவாதி மூர்த்திக டெரிசனம், பெரியோர் சேவையாதிகள் செய்துகொண்டு பூவலம் வருங்காலையில் நானிலம் புகழும் நடுநாட்டின்கண் நம்மனோருய்யுமாறு அருட்கடலாகிய நம்பெருமான் சோதிமலையாக நின்றருளிய திருவண்ணாமலை யென்னுந் திருப்பதியையடைந்து அத்தலத்திற் சின்னாள் வாசஞ்செய்து அங்குள்ள தீர்த்தங்களில் மூழ்கி கிரிப்பிரதக்ஷணஞ் செய்து மகப்பேற்றை விரும்பிய மனத்தோ டண்ணாமலையாரையும் உண்ணாமுலையம்மையையும் விதிமுறை வழாது தரிசித்துவரும் காலத்தில் ஓர்நாள் அண்ணாமலையார் இவர்க ளன்புக்கிரங்கி அன்றிரவு இவ்விருவர் கனவிலும் விபூதி யுருத்திராக்க காவிகாம் பரதாரியாகிய துறவராகத் தோன்றி "உங்கள் மகப்பேறின்றிய குறைவை நாமே வந்து நீக்குவோம், நீவிர் நும்மூரைச்சேருங்க" ளெனத் திருவாய்மலர்ந்து மறைந்தருளினர். உடனே இருவருந் திடுக்கிட்டெழுந்து ஒருவர்க்கொருவர் தாம் தாம் கண்ட கனவைக் கலந்து பேசிக்கொண்டு பெருமானது திருவருளை வியந்து ஆநந்த பரவசராய் மறுநாட் காலையில் அப்பெருமானையும் அம்மையையுந் துதித்து விடைபெற்று அத்திருப்பதியை விட்டு நீங்கி தங்களிருப்பிடஞ் சேர்ந்து அண்ணாமலையாரை அன்புடன் தியானஞ் செய்துகொண்டிருந்தனர்.

இவ்வாறு சின்னாட் செல்ல மீனம்பிகை என்பவர் வயிறுவாய்த்து திங்கள் பத்துஞ் சென்றபின்னர் உத்தமமாகிய சுபதினத்தில் உலகிலுள்ள சர்வான்மாக்களும் உய்யவும், சைவ முதலிய சமயங்களோங்கி சமயாதீதப் பேற்றைப் பெறவும் வலம்புரியீன்ற நன்முத்தென ஓர் புத்திரனைப் பெற்றனர்.

இவ்வாறு தமக்குண்டாகிய புத்திரப்பேற்றைக் கேள்வியுற்ற தந்தையாகிய சிவசிதம்பரம் பிள்ளை மிக மகிழ்ச்சியோடு சாதகன்மங்களை முறையே செய்து அருணாசலேசுரரருளாற்றோன்றிய மகவாதல்பற்றி அருணாசலமெனத் திருநாமஞ்சாத்தினர். அப்புதல்வனைப் புதைப்பொருள் கண்டமிடியர்கள்போல மாதாபிதாக்க ளிருவர்களும் நாளொரு மேனி பொழுதொரு வண்ணமுமாக வளர்த்து அடிக்கடி பார்த்து எடுத் தச்சிமோந்து முத்தமிட்டு ஆனந்தித்து வந்தனர். இங்ஙனம் வருநாளில் சிவசிதம்பரம் பிள்ளை மனைவியாராகிய மீனம்பிகையார் இரண்டாவது வருடத்திற் கெர்ப்பவதியாய் மற்றொரு புத்திரனைப் பெறவும் அப்புத்திரனுக்குஞ் சாதகருமம் முதலியவற்றை விதிமுறை வழாது செய்து நமச்சிவாயமென நாமமுஞ் சாத்தினர். இவ்விரு மைந்தர்களையும் மிக்க வன்போடு பாதுகாத்து வளர்த்து வந்தனர்.

இவர்களால் வளர்க்கப்பெற்ற இருவர்களில் சிரேஷ்ட புத்திரனாகிய அருணாசலமென்னுங் குழந்தை பிறந்தது முதற் பசியாதிகளைப்பற்றி யுரோதனஞ் செய்வது, மொன்றை நோக்கிப் பயந்தொலியிட்டழுவது, மொன்றை நோக்கிச் சிரித்தலுஞ் செய்தலிலனுப் பாயல் தொட்டின் முதலியவைகளிற் கண்களைச் சிலபோது முகிழ்த்துஞ், இப்போது மலர்த்தும், ஒன்றையும் விசேடமாகச் சுட்டிப்

பாராமலும் மௌனமாகவே சயனித்திருக்கும். மாதா மடியில் இருத்தி முலைக்காம்பை வாயில் வைத்தாற் சுவைத்துப் பாலையருந்தும், வைக்காவிடின் மௌனமாகவே யிருக்கும். இங்ஙனஞ் சிலநாட் சென்றபின் குப்புற்றெழுந்து தவழ்ந்து நின்று நடக்கும் பருவகாலங்களிலுஞ் சிலபோது பதுமாதனமிட்டுக் கண் முகிழ்த்து நிட்டை புரியும். சிலபோது ஆதனமுங் கண்களை முகிழ்த்தலுமின்றி யுபசாந்தமாகிய மனதோடு மௌனமாகவே யிருக்கும். இங்ஙனம் ஐந்து வயதளவும் வாய்திறந்து பேசாதிருப்பதை நோக்கி அருணாசலேசுரர் அனுக்கிரகத்தாற் பிறந்த பிள்ளையாகவிருந்தும் ஊமையாக விருக்கின்றதே! இஃது நமது தவக்குறை தானோ வென மாதா பிதாக்களிருவர்களும் வியாகூல சித்தர்களா யிருக்கும்போது ஒருநா ளருணாசலேசுரர், கிருபைகூர்ந்து இவர்கள் மனக்குறையை நிவர்த்திக்கும் பொருட்டு காவிகாம்பர உருத்திராக்கவிபூதி தாரணங்களையுஞ் சடாமுடியையுமுடைய துறவராய்த் தோன்றி வீட்டின் முகப்பிலிருக்கும் சிவசிதம்பரம் பிள்ளைக்கு முன்னின்றனர்.

அப்பிள்ளையார் அத்துறவரைப் பார்த்துத் திடுக்கிட்டெழுந்து முன்சென்று நமஸ்கரித்தெழுந்து கைகட்டி வாய்புதைத்து நின்று சுவாமின் அடியேனுக்குச் சிவபெருமான் கிருபையாற் றோன்றிய மைந்தனொருவ னைந்துவயதாகியும் வாய்திறந்து பேசாம லூமனாகவே யிருக்கின்றா னக்குழந்தையைப் பேசும்படி அனுக்கிரகஞ் செய்யவேண்டுமெனக் கூறிப் பின்னருந் திருவடியில் வீழ்ந்து பிரார்த்தித்தனர். அப்போது துறவராக வந்தவர் அக்குழந்தையை நாம் பார்ப்போமென்றார், உடனே தந்தையாகிய சிவசிதம்பரம்பிள்ளை அப்பெரியோரை உள்ளே அழைத்துச்சென்று ஊமனாகிய தன் புதல்வனைக் காட்டும்போது அக்குழந்தை

ஆதனமிட்டுக் கண்களைமூடி நிட்டையிலிருக்கத் துறவர் பார்த்துப் பின் சிவசிதம்பரம் பிள்ளையை நோக்கிப் பெற்றோர்களாகிய உங்களையும், உங்கள் குலத்தோர்களையு மூலகத்திலுள்ள பக்தசனங்களையும் நற்கதியிற் சேர்க்கும் பொருட்டு உங்கட்குப் பிள்ளையா யவதரித்திருக்கின்றானிக்குழந்தை; ஊமனல்லன்; நீ உன் குழந்தையோடு பேசுவாய், பதிற்கூறுநிற்பன் என்று துறவர் சொல்ல, சிவசிதம்பரம் பிள்ளை அப்பா குழந்தாய்! ஏன் கண்களை மூடிக் கொண்டிருக்கிறு யென வினவ!, அதற்கு மைந்தன் சும்மா யிருக்கிறேனெனச் சொல்லினன். சொல்லவும் துறவராகிய முனிவர் சும்மாயிருக்கின்ற நீ யாறென்றார்; அதற்குக் குழந்தை முகிழ்த்த கண்டிறவாமல் நீயே நான், நானே நீ யெனக் கூறினன், இங்ஙனங் கூறவும் முன்னின்ற துறவர் சத்தியஞ் சத்திய மென வசனித்துவிட்டு அந்தரஸ்தானமாயினர். இவ்வற்புதத்தைக் கண்ணுற்ற மாதா பிதாக்களிருவர்களும் புத்திரனைப் பேசுவிக்கும்படியாக வந்தவரும் இப்புத்திரரும் அருணசலேசுரரே யாகும், அதனாலன்றோ அவர் கேள்விக்கு நீயே நான், நானே நீ யென விடை பகர்ந்தனன், இனிமேல் இக்குழந்தையை அக்கடவுளாகவே பாவித்தல் வேண்டுமெனப் பாவித்து அற்றைநாண்முதல் மிக்க அன்பு பாராட்டி வந்தார்கள். இப்படி வருங்காலத்தில் ஓர் நாள் சிவ சிதம்பரம்பிள்ளை தன் மனையாளிடத்தில் யான் திரிசிர்புரம் போய்த் தாயுமானவரைத் தரிசனஞ் செய்து வருகிறேன், குழந்தைகளைப் பதனமாய்ப் பார்த்துவருவாயாக என்றார், அப்போது அருணசல மெனப் பெயர் பெற்ற பெரிய மைந்தர் பிதாவைப்பார்த்து ஐயா! உம்மைப்பார்க்க பந்துக்களாயுள்ள இருவர்கள் இன்று பத்து நாழிகைக்குள் இவிடம் வருவார்கள் என்று சொல்லவும், பிதாசெல்

லலை யொழித்திருக்கும்போது புதல்வர் கூறியவாறே பந்துக்களிருவர் வந்தனர். இவ்வாறு ஒரோர் சமயத்தில் திரிகால வர்த்தமானங்களையும் பிதா முதலியோர்க்குச் சொல்லி வருவார். இவ்வாறு சொல்லிவருந் தன்மையராதலால், தம் மைந்தர்மாட்டு விடைபெறாது வெளியூருக்குச் செல்லுதலில்லை என்னும் விரதமேற்கொண்டவராகலான். ஓர் நாட் குழந்தை முன் சென்று நின்று சுவாமின் யான் சிதம்பரஞ்சென்று ஆருத்திரா தரிசனஞ் செய்து வருகிறேன், அதற்கு விடைதறல் வேண்டுமென விண்ணப்பித்தனர்- அதற்கு நாளை இருபது நாழிகைக்கு உமது மாதாவானவள் தேகவியோகத்தை அடைகின்றாள்—எனக் கூறியருளினர். அப்போது பிதாவானவர் என் மாதா சரீர சௌக்கியமாக நோயின்றி யிருக்கின்றாளே, என்னிமித்தத்தால் தேகவியோகமாவாளெனவினவ, அதற்கு சுமாமிகள் புரையேறி விக்க லுதயமாவதினால் என்று விடையளித்தனர். அதைக்கேட்ட பிதா, சிதம்பரஞ் செல்லுதலை யொழித்தனர். மற்றாநாள் சுவாமிகள் கூறியவாறே மாதா துஞ்சினாள்.

பின்னர் சின்னாட் சென்று நமச்சிவாயமென்னும் இளைய மைந்தர்க்குப் பள்ளிக்கு வைக்கும் பருவம் வந்ததைக் கண்ணுற்று, அதற்கு வேண்டிய சாமக்கிரியைகளைச் சேகரித்து உபாத்தியாயரை அழைத்து வித்தையாரம்பஞ் செய்விக்கத் தொடங்குங்கால் சுவாமிகள் பிதாவை நோக்கி, ஐயா! நம்மை ஏன் பள்ளிக்கு வைக்க வில்லை என்று வினவ; சிதம்பரம் பிள்ளை சுவாமிகளுக்குமுன் வணக்கத்தோடு நின்று சகலமுந் தெரிந்த சர்வக்ஞராகிய சுவாமிகளையும் பள்ளிக்கு வைக்க வேண்டுமோ? வேண்டுமாயின் அங்ஙனஞ் செய்கின்றேனென விண்ணப்பித்தனர். அதற்கு சுவாமிகள் நம்மையும் பள்ளிக்கு வைப்பீரென்று அருள, உடனே உபாத்தியாயருக்குத் தெரிவித்துப் பள்ளிக்கு வைத்தனர்.

அற்றைநாண்முதல் தன் தம்பியோடு பள்ளிக்குச் சென்று கல்விபயிலும் பிள்ளைகளோடிருந்து அங்குள்ள பிள்ளைகளைப்போல் தானுமிராது பிள்ளைகள் விளையாடினும், உபாத்தியாயரிருக்கினும்; இல்லாதிருக்கினும் தான் வேறொன்றையும் நோக்காமற் சுவடியைக் கையிலேந்திப் பார்த்துக்கொண்டிருக்கும்! அல்லது சுவடியைக் கட்டி முன்பாக வைத்துவிட்டுக் கண்ணை மூடிக்கொண்டு நிட்டையிலிருக்கும், இவ்வாறிரானின்ற சுவாமிகளை உபாத்தியாயர் பார்த்துத் தம்பி! கண்களை மூடிக்கொண்டிருக்கிறாயே! படிக்கவேண்டாமோவென்று கேட்பார்; அதற்குச் சுவாமிகள் படித்தாயிற்றென்று சொல்லும்; உபாத்தியாயர் படித்ததைச் சொல்பார்ப்போமென்பார்; உடனே சுவாமிகள் சுவடியைப் பாராமல் யாதொரு பிழையுமின்றிச் சொல்லிவிடும். உபாத்தியாயர் மிக்க சந்தோஷத்துடன் மற்றொரு சுவடியைத் துவக்கிக்கொடுப்பார். அதனையும் சற்றுப்போது பார்க்கும்: மற்றையபோது நிட்டையிலிருக்கும். உபாத்தியாயர் படித்தாயிற்றாவெனக் கேட்கில் அதையும் படித்தாயிற்றென்று முன்போலச் சொல்லிவிடும். இங்ஙனமிருக்குங்காலையில் ஓர் நாள் உபாத்தியாயர் குழந்தை வீட்டுத் திண்ணையிலிருந்து கீழே விழுந்து கையொடிந்தது அப்போது சுவாமிகள், பள்ளியிலிருந்த உபாத்தியாயரைப் பார்த்து ஐயா! உங்கள் குழந்தைக்குக் கையொடிந்துவிட்டது போய்ப் பார்த்து வாருங்களென்று சொல்லிற்று. உடனே உபாத்தியாயர் எழுந்து சென்றனர். செல்லும்போது தன்னை யழைக்க மனுடன் எதிரோடி வருவதைப் பார்த்து மிகவும் விரைவாகச் சென்று குழந்தையின் கைக்கு வேண்டிய சாதகங்களைச் செய்து பின் பள்ளிக்கு வந்து சுவாமிகளுக்குமுன் கைகட்டி வணக்கத்தோடு நின்று, முக்

காலத்தையு முணர்ந்துள்ள சர்வக்ஞமூர்த்தியாகிய சுவாமிகள் ஏன் பள்ளிக்கு வரவேண்டுமென்றார், அதற்குச் சும்மா வந்து போகிறேன் நீங்கள் நிற்கவேண்டாம், இருங்களென்று அருளியது. உபாத்தியாயர் முன் தானிருக்கப்பட்ட வேதிகையிலிராமல் பூமியிற்றானே யிருந்தார். இவ்வாறு சுவாமிகள் பள்ளிக்கு வரும்போது எழுந்து நிற்பர். சுவாமிகள் இருக்க ஆக்ஞாபித்தபோதிருப்பார். இன்னிகழ்ச்சியைக் கண்ணுற்ற சுவாமிகள் கல்விச்சாலைக்கு வருவதை நீத்துவிட்டது. இவ்வாறு சுவாமிகள் கல்வி பயின்று வந்தது. மூன்று மாதகாலங்களாம். பின்னர் தம்பியாகிய நமச்சிவாயமென்பான் ஒரு வருடங் கல்விச்சாலையில் பயின்றபின்னர் பள்ளிக்குப் போதலை நிறுத்தினன்.

பின்னர் வீட்டில் பிதா செய்யும் சிவபூசைக்கேற்ற உபகரணங்களைச் சேகரித்துக் கொடுத்துக்கொண்டிருக்கும் காலத்தில் ஓர் நாள் சுவாமிகள் நமச்சிவாயத்தைப் பார்த்து நீ பிள்ளையார் கோவில் நந்தவனத்திற்குச் செல்லும்போது அங்கே தேங்காய் மாங்காய் வீழ்ந்திருந்தால் எடாதே, எடுத்தால் சிவாபராதி யாகுவாயெனத் திருவாய்மலர்ந்தது. அதைக் கேட்டுக்கொண்டு சென்ற நமச்சிவாயம் சிறுவனாதலால் ஒரு நாள் நந்தவனத்தில் வீழ்ந்துகிடந்த தெங்கின் நெற்றை எடுத்து உரித்துடைத்துத் தின்றுவிட்டுப் பின் பத்திர புட்பங்களை எடுத்துக்கொண்டு வந்து பூக்குடலையைப் பூசை மேடையில் வைத்துவிட்டு வீட்டுக்குட்சென்றனன், அப்பூங்குடலையைப் பார்த்த சுவாமிகள், அப்பா, நமச்சிவாயமென்றழைக்க உடனே உள்ளே சென்றவன் வெளியில் வந்து சுவாமிகளுக்கு முன்னின்றனன். நின்ற நமச்சிவாயத்தை நோக்கி இன்று பிள்ளையார் கோவில் புட்பவனத்துக்குச்சென்ற நீஎன்னசெய்தாய்? செய்தஅபராதத்திற்குக்

கங்கா ஸ்நானஞ் செய்து விசுவேசுரரையும் தரிசித்தாலன்றி நிவர்த்தியாகாதென்று கட்டளையிட்டருளவும், நமச்சிவாயம் பயந்து உடனடுங்கி நின்றனன். அதைச் சுவாமிகள் பார்த்து இனிமேல் நீ பூசைக்குப் பத்திரம் எடுக்கவேண்டாம்; ஐயா எடுத்துக்கொள்ளுவா ரென்று ஆக்ஞாபித்து வாளாவிருந்தது. அதுமுதல் நமச்சிவாயம் வியாகூலசித்தனயிருந்து சின்னாட் சென்ற பின்னர் யாரிடத்திலும் அறிவிக்காமற் காசியாத்திரை சென்றுவிட்டான். பிதாவாகிய சிவசிதம்பரம் பிள்ளையும் மனைவியாரும் பல விடங்களிலும் தனித்தனியாக ஆள் விடுத்துத் தேடியுங் காணாமையால் மிக்க வியாகூல சித்தர்களாய் சுவாமிகள் திருமுன் சென்று நின்று நமச்சிவாயம் பத்து நாளாய் யாண்டோ சென்று விட்டான்; பலவிடங்களிற்றேடியும் அகப்படவில்லை; அவனிருக்குமிடத்தைக் கட்டளையிட்டால் அழைத்துவருவோம்; எங்கள் மனம் பரிதவிக்கின்றதென்று விண்ணப்பித்தார்கள். அப்போது அவ்விருமுது* குரவரையும் பார்த்து நீவிர் முற்பிறப்புகளில் பெற்ற பிள்ளைகளெல்லாம் உங்களை விட்டுப் பிரிந்திருக்கிறார்களே, அவர்களைப்பற்றிப் பரிதவியாமல் இவனை மாத்திரம் பற்றித் துன்புறுவது என்னை? நமச்சிவாயம் இப்போது காசிக்குச் சென்றிருக்கிறான்: நீங்கள் அழைக்கினும் வரான். கிரகாச்ரமத்தை விரும்பவும் மாட்டான். அவ்வாறிருத்தல் உங்கட்கு நன்மையைத் தரும்; நீங்கள் கவலையை யொழியுங்கள் என்று திருவாய் மலர்ந்தது. அவ்விருவரும் சுவாமிகள் கட்டளைப்படி கவலையொழிந்திருந்தனர். முன் காசிக்குச் சென்ற நமச்சிவாயம் காசியை யடைந்து முறை வழாது கங்கையாடி விசுவேசுரரையும் விசாலாக்ஷி அன்னபூரணி

---

* குரவர் = தந்தை தாய்

யம்மையாரையும் தரிசித்துச் சிலநாள் ஸ்தலவாசஞ் செய்து பின்ன ரப்பதியினை நீங்கித் தென்றிசை நோக்கிப்போந்து காஞ்சி, சிதம்பரம் முதலிய திருப்பதிகள் தோறும் தெரிசனஞ் செய்துகொண்டு ஓர் நாள் நல்வினை வயத்தால் திருச்செங்காட்டங் குடியில் அருவுருவத் திருமேனி கொண்டெழுந்தருளிய பெருமானையும் பிராட்டியாரையும் தரிசித்துச் சிலநாள் அத்தலவாசஞ் செய்துகொண்டிருந்து வரும் போது அங்கு தரிசனார்த்தமாக வந்த ஒரு பெரியாரோடு சேர்ந்து கீழ்வேளூரென்னும் திருப்பதிக்கு மேல்பாரிசம் ஓர் மயிலுக்குட்பட்டு இருக்கும் நீலப்பாடி யென்னும் ஊரையடைந்து அவண் நெடுநாளாக வசித்து வந்தவரும் கல்வியறி வொழுக்க முதலியவற்றாற் சிறந்தவரும் அபேத சாக்ஷாத்கார ஞானியுமாகிய ஓர் பெரியவர்பால் தான் சந்நியாச ஆச்சிரமத்தைப் பெற்றுக்கொண்டு அவர்பால் பல ஞானசாத்திரங்களை ஆராய்ந்துகொண் டிருந்தனர்.

இங்ஙனம் நமச்சிவாய மென்பார் வெளிப்படுதற்குச் சில காலங்களுக்குமுன் சுவாமிக ளவதரித்தருளிய பதிக்குச்சமீபித்த ஓர்சிற்றூரின்கண்ணுள்ள ஆராவமுதை ஐயங்காரும் அவர் மனைவியார் இலக்குமியம்மாளும் தங்களுக்கு வயது ஐம்பதாகியும் புத்திரப்பேறில்லை யென்னுங் கிலேசத்தோடு சீரங்கஞ்சென்று காவேரியாடி அரங்கநாதரைத் தரிசித்துக்கொண்டு சிலநாளங்கிருந்து வசித்தனர். அவ்வாறிருக்கும் நாட்களுள் ஓர் நாட் கனவில் அரங்கநாதர் ஒரு பாகவதர்போல் வந்து இருவர்களையும் பார்த்து உங்களூருக்குப் பக்கத்திலிருக்கும் கீழாலத்தூரில் ஓர் ஞானசித்தன் அவதரித்திருக்கின்றான்; அவனுக்கு மன நிறைந்த அன்போடும் ஓர் பசுவைக் குளிப்பாட்டி நீவிரிருவரும் ஸ்நான சந்தி முடித்து உலர்ந்த வஸ்திரமணிந்து சுத்தமான இடத்

துள்ள புன் முதலியவற்றை மேய்த்து அப்பசுவின் பாலைப் புனிதபாத்திரத்திற் கறந்து காய்ச்சித் தினந்தோறும் கொண்டுபோய்க் கொடுத்து வருவீர்களாயின் அந்தப்பாலை அம்முனிவன் புசித்து ஒருநாள் சிறிது பாலைச் சேடமாக வைப்பான்; அதை நீவிருவரும் புசிப்பீர்களானால் அதுவே காரணமாகப் புத்திரோற்பத்தி உண்டாகுமெனக் கூறி மறைந்தருளினர். இவ்வாச்சரியக் கனவைக் கண்ட அவ் விருவரும் திடுக்கிட்டெழுந்து தாங்கள் ஒருவரோ டொருவர் கலந்து பேசிக்கொண்டு கருணைக்கடலாகிய ஸ்ரீ அரங்கநாதனைத் தரிசித்து விடைபெற்று தம்மூர்க்கு வந்தனர். பின்னர் பக்கத்துள்ள கீழாலத்தூரில் அவதரித்திருக்கும் மகாபுருடன் யாரென விசாரித்துத் தெரிந்துகொண்டு கனவில் பாகவதரிட்ட கட்டளைப்படி ஆசாரத்துடன் பாலைக் கறந்து காய்ச்சித் தினந்தோறும் அவ்விருவரும் ஒற்றித்து வந்து சுவாமிகள் உட்கொள்ளும்படி கொடுத்துக் கொண்டு வருநாளில் 6—ம் நாள் கொடுத்த பாலிற் சிறிதுண்டு சிறிதுண்ணாது சேடமாக வைத்துவிட்டு இனிப் பால் கொண்டுவர வேண்டாமெனத் திருவாய் மலர்ந்தருளியது. உடனே உச்சிட்டமான பாலை எடுத்துக்கொண்டு போய் அவ்விருவர்களும் மிக்க ஆதரவோடு புசித்தனர். அதே காலத்தில் கருப்ப உற்பத்தியாய்ப் பத்தாந்திங்களில் மைந்தனைப் பெற்று மகிழ்வுற்றிருந்தனர். இவ்வரிய மகப் பேறளித்த சுவாமிகளைத் தரிசித்தற்கு விசேட நாட்களில் குழந்தையையும் தூக்கிக்கொண்டு வருவது வழக்கமாக இருந்தார்கள். இவ்வாறு தரிசித்துவரும் ஓர் நாள் மாலையில் குழந்தை தொட்டிலில் நித்திரை செய்தது. அது காரணத்தால் குழந்தையை எடுத்து வருவதற்கு இயையாமையால் வீட்டைப் பூட்டிக்கொண்டு தாமிருவர் மாத்திரம் சுவாமிகளைத் தரிசித்தற்கு வந்தார்கள். வந்து தரிசித்து

நிற்கும் அவ்வாராவமுதையங்காரையும் அவர் மனைவியாரையும் பார்த்து உங்கள் வீட்டில் நெருப்புப் பற்றிக்கொண்டது; பிள்ளை தொட்டிலில் படுத்திருக்கின்றதே ஓடுங்களென்று ஆக்ஞாபித்து பின்னர் பயம்வேண்டாம் பிள்ளை வெளியில் வந்துவிடும் என்றுங் கட்டளையிட்டருளிற்று. அவ்வாக்ஞையைச் சிரமேற்கொண்ட அவர்கள் ஓடிப் பார்ப்பதற்கு முன்னரே ஊர்ச்சனங்கள் கூடி எரிகிற வீட்டுக்குள் செல்லமுடியாமல் வெளிப்புறமாக ஏறி அவித்தற்கு எத்தனம் பண்ணிக்கொண்டு இருக்கும்போது, வீட்டுக்குள் தொட்டிலிற் படுத்திருந்த குழந்தையை எடுத்துக்கொண்டு இலங்கோடு கௌபீனதாரியாயும் விபூதி உத்தூளிதருமாகிய ஓர் சிறிய துறவர் வெளியிலோடிவந்து கூட்டமிட்டு வேடிக்கை பார்க்கிற ஓர் பார்ப்பனி கையிற்கொடுத்து விட்டுக் கூட்டத்தில் மறைந்துவிட்டனர். பின்னர் ஓடிவந்த பிராமணனும் அவர் மனைவியும் வீடு பூட்டியபடியே எரிவதைப் பார்த்து குழந்தை மடிந்துபோய் விட்டதாவென்று தலையிலும் வாயிலும் அடித்துக்கொண்டு அலறித் தெருவில் விழுந்தார்கள். உடனே குழந்தையை வைத்திருந்த பார்ப்பனி ஓடிவந்து உங்கள் குழந்தை இதோயிருக்கின்றது, வருந்தாதீர்கள் என்று கையிற்கொடுக்க அக்குழந்தையை வாங்கி உச்சிமோந்து மார்புறத்தழீஇப் பின் வீடு பூட்டியபடியே யிருக்கிறதே! பிள்ளையை எவ்வாறு வெளியிற் கொணர்ந்தனரோ! வென்று கேட்கக் குழந்தையை வைத்திருந்த அப்பெண் இலங்கோடு கௌபீனமாத்திரமுடைய ஓர் சிறிய பரதேசி கொண்டுவந்து கொடுத்தது மாத்திரந் தெரியும்; பின் யாதும் நமக்குத் தெரியாதென்றுள். இதைக்கேட்ட இருவரும் உடனே வீட்டில் நெருப்புப் பற்றியது; குழந்தை தொட்டிலில் கிடக்கின்றதே ஓடுங்களென்று ஆக்ஞை செய்து பின் பயம் வேண்டாம் குழ

ந்தை வெளியில் வந்துவிடும் எனச் சுவாமிகள் திருவாய் மலர்ந்தவாறே ஈண்டு நிகழ்ந்தமையினாலும் குழந்தையை இவ்வம்மை கையிற் கொடுத்தவர் சிறிய வடிவினரும் இலங் கோடு கௌபீனருமாகிய சிறிய பரதேசியாக விருத்தலா னும் நமது சுவாமிகளே மைந்தனை வெளிப்படுத்தித் தந்த பேரருளுடையராகும்; ஆதலால் நாளையதினம் நம் பிள் ளையைக் கொண்டுபோய் சுவாமிகளுக்கு முன்பாக வைத்து அவர் நாமகரணத்தையே மைந்தனுக்கும் நாமகரணமாகச் சூட்டி மறுகாரியம் பார்க்க வேண்டுமென்று பேசி முடித் தனர். மறுநாட் காலையில் குழந்தையை எடுத்துக்கொண்டு சுவாமிகள் முன்னிலையிற்றானே அருணாசலமென்று நாம கரணஞ் சூட்டினர்; இவ்வாறு செய்ததை தங்கள் வைணவ சமயத்துக்குரிய ஆசிரியர்களும் மற்ற ஞாதியர்களும் அறி ந்து தங்கள் சமயத்துக் குரித்தல்லாத இந்நாமகரணத்தை மாற்றி வேறு பெயர் வைக்க வேண்டுமென்று தனித்தனிக் கூறியும் மாதாபிதாக்க ளவ்வாறு செய்யாதிருப்பதை யறி ந்து சுற்றத்தவர்களும் ஆசிரியர்களும் ஒருங்குகூடிய ஓர் விசேட தினத்தில் ஆராவமுதையங்காரையும் அவர் மனைவி யாரையும் அழைத்து உங்கள் பிள்ளைக்கு இடத்தகாத நாம மிட்டீர்கள்; ஆதலால் அதை மாற்றிவிடுங்கள்; அங்ஙனஞ் செய்யாதொழியில் சாதிக்குப் புறம்பு படுத்துவோ மென் றார்கள். அதற்கவ்விருவர்களும் நாங்கள் வைத்த நாமகர ணத்தை நாங்களே மாற்றமாட்டோம்; ஆனாலப்பிள்ளை எனக்கு வைத்த நாமகரணத்தை நீக்கி இன்ன நாமகரண மிட்டு அழையுங்களென்றால் அப்படியே அழைக்கின்றோ மென்றார்கள். அதைக்கேட்டு நல்லதப்படியே யாகட்டு மென்று சபையார்கள் அப்பிள்ளையை யழைத்து எதிரே நிறுத்தி உன் பெயரென்னென்று கேட்க; மைந்தன் என் பெயர் அருணாசல மென்றனன். அச்சொல்லைக் கேட்ட

சுற்றத்தார்களும் ஆசிரியர்களும் உன் மாதா பிதாக்கள் வசனிக்கத்தகாத நாமகரணத்தை யுனக்குச் சூட்டினார்கள் நாங்களதை நீக்கி வெங்கடாசலமென நாமஞ் சூட்டுகிறோம்; அதை நீ வகித்துக்கொள்வா யென்றார்கள், உடனே இளமைப் பருவத்தையுடைய அம்மைந்தன் ஆவேசமுற்று ஓர் புருடப்பிரமாணங் கிளம்பிக் குதித்து நின்று அச்சபையின் நான்கு பக்கத்துள்ளவர்களேயும் மிக உக்கிரமாகப் பார்த்து, ஓ சபையோர்களே! அருணாசல மென்னு நாமத்திலுள்ள அகரம் அரிநாமத்தின் முதலட்சரமும், ரகர உகரம் திருவென்னும் பிராட்டி நாமத்திலுள்ள ஈற்றட்சரமும்; ணகர ஆகாரம் நாராயணப் பெருமானது அஷ்டாட்சரமாகிய மந்திரத்தின் ஓர் அட்சரமும், அசலமென்பது நீங்கள் எனக்கிட வேண்டுமென நினைத்த வெங்கடாசலமென்னும் எம்பெருமான் வீற்றிருக்கும் தானமாகவு மிருக்க அதை வாயினால் வசனிக்கத்தகா தென்றுரைத்தது அறியாமையன்றோ? ஆதலால் நுமது வாயை மூடுவீர்! மூடுவீர்! பேதபுத்தியை விடுவீர்! விடுவீர்! அல்லவெனிற் கெடுவீர்! கெடுவீர்! என்று சொல்லி மௌனமாக விருந்தான். உடனே சபையார் அவ்விளைஞன் வார்த்தையைக் கேட்டுப் பயமும் உடநடுக்கமும் மெய்வெயர்வு முடையவர்களாய் ஒன்றும் பேசாது மெள்ள மெள்ள எழுந்துபோய் விட்டார்கள். இங்ஙனமெழுந்துசென்ற ஞாதியர்கள் அவ்விருவரிடத்துள்ள துவேஷ நீங்கி யிருந்தார்கள். அவர்களும் வைணவ சம்பிரதாயத்தைக் கைவிடாதவர்களும் சைவத்திற் றுவேஷமில்லாதவர்களுமா யிருந்தார்கள்.

பின் ஓர் நாள் சுவாமிகளோடு பள்ளியிற் பயின்று வந்த ஓர் பிராமணப்பிள்ளை விடந்தீண்டி மூர்ச்சையாகி மணிமந்திர முதலிய அனேக பரிகாரங்களைச் செய்தும்

நிவர்த்தியாகாமல் பிரேதமாய்க்கிடக்க அயலூருக்குப் போயிருந்த அப்பிள்ளையின் தாயார் மறுநாள் வந்து மைந்தன் இறந்துகிடப்பதைப் பார்த்து வயிறலைத்து அழுது கொண்டு சுவாமிகளிடத்தோடி வந்து உன்னோடு பள்ளியிற் படித்த சுந்தரமாகிய ஒரு பிள்ளையையும் பாம்புக்கு இரையாகக் கொடுத்துவிட்டு யானுயிர் வைத்திருப்பேனோ! அவனை நீ பிழைக்கச் செய்யாவிடில் என்னுயிரை உன் முன்னிலையில் விட்டு விடுகிறேனென்று பூமியில் விழுந்து உயிர்விட முயலும்போது சுவாமிகளெழுந்து அம்மா! உன் குழந்தையை எழுப்புகிறேன்! வருவாயாகவென்று அப் பார்ப்பனி வீட்டுக்குச் சென்று அங்கிருந்த ஓர் பிரம்பை எடுத்து அப்பா சுந்தரம் எழுந்திருவென்று சொல்லி தலையில் ஓரடியடித்தது. உடனே மைந்தனும் உயிர் பெற்றெழுந்தனன்.

இவ்வாறு சுவாமிகளிடத்தில் பல அற்புதங்கள் நடந்துகொண்டு வருங்காலத்தில் பிதாவாகிய சிவசிதம்பரம் பிள்ளை கைகட்டி வாய்புதைத்து நின்று சுவாமின்! என் மனைவியாகிய மீனம்பிகை பிரேதமாயிருக்க யான் பாராதிருக்கும் வரந்தரல் வேண்டுமென்றும், சுவாமிகள் திருக்கரத்தால் எனது ஈமக்கடனை முடிக்க வேண்டுமென்றும் கேட்டுக்கொள்வர்; மாதாவும் அவ்வாறே சுமங்கலியாகவே யான் சரீரத்தை விடவேண்டுமென்றும் சுவாமிகள் திருக்கரத்தால் என் ஈமக்கடனை முடிக்க வேண்டுமென்றும் கேட்டுக்கொள்வர்; இங்ஙன மிருக்கு நாட்களில் ஒரு நாள் மாதா பிதாக்க ளிருவரையு மழைத்து நமது கருமம் இதற்கு எட்டாவது நாட்காலையில் முடிந்துவிடும்; நீங்கள் சிவநாமத்தை உச்சரித்துக் கொண்டிருங்களென்றருள, அதைக்கேட்ட அவ்விருவர்களும் மிக்க வியாகூலசித்தர்க

ளாய் பல பேர்களிடத்துங் கூறி சுவாமிகள் இதற்கு எட்டாவது நாட் காலையில் சமாதியடைந்து விடும்போலிருக்கின்றது என்று தெரிந்துகொண்டு தினந்தோறும் இடைவிடாது சிவநாமஞ் செய்துகொண் டிருந்தார்கள். எட்டாநாள் காலையில் ஞாதிகள் முதலிய பலபேர்களும் இன்றையதினம் சுவாமிகள் சமாதியடையப் போகின்றது என வந்து கூடியிருக்கும்போது, மாதா பிதாக்களிருவரும் சுவாமிகளுக்கெதிரில் சிவநாமஞ் செய்துகொண்டு பக்தி வினயத்தோடிருந்தார்கள், அப்போது சுவாமிகள் எழுந்து இருவர் நெற்றியிலும் திருநீறிட்டு அனுக்கிரகித்தது. அவ்வாறு செய்யவே மாதா பிதாக்களிருவரும் மூர்ச்சித்து ஒரு கணப்பொழுதிற்குள் சிவபதமுற்றனர். பின்னர் ஞாதியர்கள் இருவருக்குஞ் செய்யவேண்டியவைகளைச் செய்து மயானத்துக்குக் கொண்டுபோய் இருவருக்கும் ஒரே தானத்தில் சிதையடுக்கித் தீ மூட்டுதற்கான எத்தனஞ் செய்யவும், சுவாமிகள் ஸ்நானஞ் செய்து பின் சென்று கொள்ளியெடுத்துக் கொண்டு சுற்றிவந்து தலைப்பக்கத்தில் வைத்துவிட்டு திரும்பி இன்ன திசையை நோக்கிச் சுவாமிகள் சென்ற தென்று ஒருவருமுணராவண்ணம் ஓர் வெள்ளை வஸ்திரத்தோடு வெளிப்பட்டுப் பல தேசங்களிலும் சஞ்சரித்துக் கொண்டிருக்குங் காலத்தில், ஓர் நாள் வைத்தீஸ்வரன் கோயிலுக்கு வந்தபோது அங்கு சுவாமிகளின் ஞாதியர்களில் கோவிற் கணக்கராயுள்ள ஒருவர் கண்டு சுவாமிகளின் மகிமை யறியாது தம்பி நான் பத்து நாள் மருந்து சாப்பிடவேண்டி யிருக்கிறது. கோவிற் கணக்கை எழுதுகிறாயா வென்று கேட்கச் சிவபணிவிடைதானே பார்க்கிறே னென்று ஒப்புக்கொள்ள, உடனே கணக்கையும் எழுத்தாணியையும் சுவாமிகள் கையிற் கொடுத்தார். சுவாமி

கள் வாங்கிக்கொண்டு கணக்கு மேடையிலிருந்து மணிய காரராதியர் வந்து எழுதவேண்டியவைகளைச் சொல்கிற தற்கு முன்னமே எழுதவேண்டியவைக ளனைத்தையும் எழுதிக் கணக்கைக் கட்டிவைத்து விட்டு நிட்டாபரராயி ருக்கும். மணியகாரராதியர் வந்து எழுதச்சொல்லும் போது எழுதியாயிற்று கணக்கைப் பார்த்துக்கொள்ளுங்க ளென்று கூறும். அங்ஙனமே அவர்கள் கணக்கை யவிழ்த் துப் பார்க்கச் சரியாகவே யிருக்கும். ஓர் நாள் மணியகாரர் கணக்கிலுள்ளபடி கோவிற்றிட்டத்தில் நாலுபடி பாலும், ஒருபடி தேனும் எழுதாதிருப்பதைப் பார்த்து ஏன் எழுத வில்லையென்று கேட்க, அதற்குச் சுவாமிகள் குருக்கள் பாலையுந் தேனையும் அபிடேகியாமல் வீட்டுக்குக் கொண்டு போக வைத்திருக்கிறார். போய்ப் பாரென்றுரைக்கக் கேட்ட மணியகாரர் கோவிலுட் சென்று பார்க்கும்போது பாலுந்தேனும் இருந்தது. இங்ஙனம் சுவாமிகள் எழுதி யுள்ள கணக்கினால் பால், தயிர், தேன், நெய்யாதிய களவும், உண்டிபற்பணம் முடிப்பண மாதிகளையும் மறைப்பவர்கள் களவும் விளக்கெண்ணெய் அரிசி முதலிய களவும் வெளி யாய் விடுமென்றறிந்தனா. இவ்வற்புதத்தைக் கோவி லுள்ள அதிகாரிகள் யாவருந் தெரிந்து சுவாமிகளைக் கண்ட போது அச்சமுற்று ஆசாரத்தோடு எழுந்து கைகட்டி வணக்கத்தோடு நிற்பவர்களாயினர். இங்ஙனந் தன்னைக் கண்டவுடன் யாவரும் அச்சமுறுவதை சுவாமிகள் பார் த்து இந்தக் கணக்கை எழுதுவதினாலல்லவா யாவரும் நம்மிடத்து அச்சமுறுகின்றனரென்று கருதி உடனே அவ்வூரைவிட்டு வெளிப்பட்டு விட்டது வெளிப்பட்ட சுவாமிகள் தென்றிசை நோக்கிச் சிற்சில வூர்களிற் சஞ்ச ரித்துக்கொண்டு அதிவீரராமன் பட்டிணத்தை யடைந்து தெருவிற் செல்லும்போது அவ்விடத்தில் உப்பளம்

பேஷ்கா ருத்தியோகத் துள்ளாரும், வேளாண் மரபினரு மாகிய சுந்தரம்பிள்ளை யென்பாரொருவர், தெருவிற் செல் லும் சுவாமிகளைப் பார்த்துப் பெரியாரென்றுணரா தழை த்து, உன் மரபியாதென வினவ, சுவாமிகள் கார்காத்த வேளாண்மர பென, அதற்குச் சுந்திரம் பிள்ளை நமக்குப் பூஜைக்கு இடம் பண்ணிக் கொண்டிருந்த பையன் ஊருக்குப்போய்விட்டான்; நீ நம்மோடு போசனஞ் செய்து கொண்டு நமது பூசைக்கு இடம் பண்ணிக்கொண்டிருக்கில் பூசா கைமங்கரிய பலன் உனக்குங் கிடைக்குமென்றனர். அதற்குச் சுவாமிகள், ஆன்மாக்களை நல்வழிப்படுத்தும் பெருங்கருணையராதலின் சம்மதித்துத் தினந்தோறும் பூஜைக்கு இடம்பண்ணி வைத்துவிட்டு தான் ஒருபுறம் நிஷ்டையிலிருக்கும். இஃதிங்ஙனமாக, சுந்திரம் பிள்ளை ஸ்நானசந்தி முடித்துக்கொண்டு பூசை செய்யும் போது அவர் குமாரி காந்திமதி என்னுங் கன்னிகை தேவார திரு வாசக திருப்பாக்களைப் பிழையற இசையோடு ஓதிக் கொண்டிருப்பது வழக்கம். இங்ஙனம் நடந்துவரும் பூஜா காலத்தில் சிலபோது அசைவர நிட்டையிலிருக்கும் பிரக் ஞை வெளியில் வந்தபோது காந்திமதி பாடும் பாசுரங்க ளைக் கேட்டு கண்களில் நீர் பெருகப் பரவசமாயிருக்கும் பூஜை முடிந்தவுடனே சுந்தரம் பிள்ளை சுவாமிகளைச் சமீ பத்தில் வைத்துக்கொண்டு போசனஞ் செய்வார். சுவாமி கள் போசனஞ் செய்தவுடனே ஊருக்குப் புறம்பேயுள்ள குளக்கரையிலிருக்கும் தாழை விருக்ஷ நிழலில் நிட்டை செய்யும், சில போது சுவாமிகளைச் சுற்றிலும் வந்து பாம்பு கள் படம் விரித்தாடிக்கொண்டிருக்கும். இங்ஙனமிருக் கும் காலத்திலோர் நாள்பூசைக்கு இடம்பண்ணி வைத்து விட்டு வழக்கம்போல் நிட்டைபுரியும்போது அனுபூதியி லழுந்தி விருத்தி வெளிப்படாமல் எட்டுநாள் வரையில்

நிவாத தீபம்போல் நிலைபெற வுடலும் அசைவறத் தம்பம் போலிருந்து விட்டது. சுந்தரம் பிள்ளை சுவாமிகளைப் போசனத்துக்குப் பலமாகக் கூச்சலிட்டு அழைத்தும் சரீரத்தைப்பற்றி யலைத்தும் சுவாமிகளுக்கு விருத்தி வெளியில் வராமலிருந்து ஒன்பதாம் நாள் நிட்டை கலைந்து எழுந்தது, உடனே சுந்தரம் பிள்ளையும் அவர் மனைவியாரும் பாதத்திற் பணிந்து தம்பியென விளித்துவந்தவர்கள் சுவாமிகள் எனவிளித்து, யாங்கள் அறிவின்மையால் சுவாமிகளைச் சிறுவராக நினைத்துப் பூசைக்கு இடம்பண்ணச் சொன்ன எங்கள் தவறை மன்னிக்கவேண்டும்; இன்று முதல் சுவாமிகளுக்கு யாங்கள் பணிவிடை செய்து வருகிறோம் என்று கேட்டுக்கொண்டவர்களாய் அன்று முதற் சுவாமிகள் பூசைக்கு இடம் பண்ணு முன்னமே தாங்களே பூசைககு இடம் பண்ணிக்கொண்டு வருவார்கள். இவ்வாறு நடந்துவரும் நாட்களில் ஒருநாள் சுந்தரம் பிள்ளை குமாரியாகிய காந்திமதி யென்பாள் காம வேட்கை பொருதவளாயிரவில் எழுந்து சென்று வெளியில் ஒரு திண்ணையிற் சயனித்துக்கொண்டிருந்த சுவாமிகளைக் கட்டி ஆலிங்கனஞ் செய்யவும் சுவாமிகள் விழித்துக் காந்திமதியின் கையை நெகிழ்த்துவிட்டுத் திண்ணையினின்றுங் கீழே குதித்துக் கண் குருடாய் விட்டதோ வென்று சொல்லிக்கொண்டு அவ்வூரைவிட்டு வெளிப்பட்டுவிட்டது.

காந்திமதி தனது எண்ணம் நிறைவேறுமற் போய் விட்டதே என்னும் வியாகூலத்தோடு வீட்டில் வந்து சயனித்துக் காலையி லெழுந்தபோது கண் குருடானது மன்றி மார்பிலுள்ள தனங்களும் தோன்றுமல் மறைந்துவிட்டது இந் நிகழ்ச்சியைத் தாய்க்கொளித்த சூலா வென்னும் பழமொழிப்படி மறையாது தாய்க்குணர்த்தினள். அதைக் கேட்ட தாய் வியாகூலத்தோடிருந்தாள். சுந்தரம் பிள்ளை

பூசைக்கு வழக்கப்படி தேவார திருவாசக பாக்களை ஓது தற்குக் காந்திமதியை யழைக்க, மனைவியார் காந்திமதி உடம்பு அசௌக்கியத்தால் சயனித்துக்கொண் டிருக்கி ருள் என்றுரைக்க, ஆனுலிருக்கட்டு மென்று பூசையை முடித்துப் பின் போஜனஞ் செய்யும்போது சுவாமியைத் தேட, மனைவியார் சுவாமிகள் இரவிலே வெளிப்பட்டு யாண்டோ சென்றுவிட்டது என்றனள். அதைக்கேட்டுத் தேடிப்பார்க்க வேண்டுமென்று நினைத்துக்கொண்டு போசனஞ்செய்து பின் தாம்பூலம் அருந்தும்போது மனைவி அருகில் வந்து இரகசியமாகக் காந்திமதிக்கு நிகழ்ந்த ஆபத்தை ஒன்று மொளியாது உணர்த்தினுள். அதைக்கேட்டு மிக்க வரந்தையுற்று ஞானிகளிட்ட சாபம் ஞானிகளாலன்றி ஈசுரனுலும் நிவர்த்திப்பதரிது; ஆதலால் அந்தச் சுவாமிகளைக்கொண்டே நீக்கிக்கொள்ள வேண்டுமென நினைந்து மனைவியையும் மகளையும் வண்டியிற் பிரயாணப் படுத்தித் தாமும் சுவாமிகள் சென்ற திசையைப் பலபேரிடத்துங் கேட்டுக்கொண்டு பிரயாணமாய்ச் செல்லும்போது பட்டுக் கோட்டையி னருகே ஓர் மரத்தடியில் நிட்டைசெய்து கொண்டிருக்கும் பெரியவரைக் கண்டு வணங்கி, எங்கள் மனகுறை நீங்குமாவென்று வினவ, நீங்கள் தேடிச் செல்லும் குருநாதனை நாளை மாலையிற் காண்பீர்கள், உங்கள் மனக்குறையும் ஒழியுமென்ருர்.

அதைக்கேட்டு மறுநாள் அவ்விடத்தினின்று நீங்கிச் சென்று மாலையில் ஆவிடையார் கோவிலுக்கு வடபுறம் ஒழுகும் காட்டாற்றைக் கடக்கவும், ஓர் சிறிய குளத்தின் ருகே நிற்கும் விருக்ஷ நிழலில் சுவாமிக ளிருக்கக்கண்டு இவர்கள் வண்டியைவிட் டிறங்கிச் சுவாமிகள் பாதத்தில் காந்திமதியை நமஸ்கரிக்கச் செய்து தாங்களும் வணங்கி சுவாமின்! சிறியாளாகிய காந்திமதி செய்த குற்றத்தை மன்

னித்தருளல் வேண்டும். சுவாமிகளருள் புரியாதொழியில் யாங்கள் உயிருடன் வாழ்வது சிறப்பில்லை ஆதலால் எங்கள் குறையை நீக்கியருள வேண்டுமெனப் பன்முறை கேட்டுக்கொள்ளும்போது காந்திமதியும் அங்ஙனமே கேட்டுக்கொள்ளவும், சுவாமிகள் கிருபை கூர்ந்து அருகேயிருந்த சலத்தையள்ளிக் காந்திமதியின் முகத்திற் றெளித்துச் செல்லுங்களென்று கட்டளை யிட்டுவிட்டுச் சுவாமிகள் எழுந்து ஊருக்குட்செல்ல காந்திமதிக்கு முன்போல் கட்பார்வையும் தனங்களும் தோன்றின மதா பிதா புதல்வியாகிய மூவரும் சுவாமிகளை விடாது பின்றொடர்ந்து செல்ல, சுவாமிகள் கோவிலிற் சென்று விநாயகர் சந்நிதானத்தில் நிட்டாபரரா யிருந்தது. பின்றொடர்ந்து சென்ற சுந்தரம் பிள்ளை சுவாமிகள் நிட்டை கலைந்து வெளிப்படு முன்னமே சமையற்செய்து வைத்திருந்து வெளிப்பட்டவுடன் அமுதருந்தச் செய்யவேண்டு மென்று கருதித்தீர்த்தத்திற் மூழ்கிச் சமீபத்திலுள்ள தம்பிரான் சுவாமிகள் மடத்திலுள்ள ஓர் சாகையில் மனைவியையும் புத்திரியையும் சமையல் செய்யும்படிசெய்து தானும் ஸ்நான சந்தி முடித்துக்கொண்டு அன்னங் கறி முதலியவைகளை எடுப்பித்துக்கொண்டு சுவாமிகளிடஞ் செல்ல எத்தனிக்கும் போது வெளியிற் சென்றிருந்து வந்த அம்மடத்துக்குரிய கட்டளைத் தம்பிரான் பார்த்து மடாபிமானிகளாகிய நீவிர் மடத்திற் போசனஞ் செய்துகொள்ளாமற் றனிச் சமையல் செய்தற்குஞ் செய்யப்பட்ட அமுது கறியாதிகளை வெளியிற் கொடுபோதற்குங் காரண மென்னை யென வினவச் சுந்தரம்பிள்ளை முன்னடந்த விருத்தாந்தங்க ளனைத்தையும் ஒன்றொழியாது தம்பிரானிடத்துத் தெரிவித்தனர்.

அதைக்கேட்ட தம்பிரான் ஆச்சரியமுற்று நேற்றிரவு நமது கனவில் ஓர் பிராமணன்போற் றோன்றி நாளையத்தி

னம் ஒரு முனிவன் வருகின்றான், அவனை நீ தரிசித்தனை யாயின் உனது குன்மநோய் நீங்கிவிடும்; நமது பெயர் ஆத்மநாத சாஸ்திரி யென்று சொல்லி மறைந்தனர்; அதைச் சொர்ப்பனந்தானே யென்று உபேக்ஷையாக விருந்தேன்; இப்போது யோசிக்குமிடத்து உங்களாற் சொல்லப்பட்ட சுவாமிகள் தான் சொர்ப்பனத்தில் பிராமணராற் சொல்லப் பட்ட முனிவரென் றெண்ணுகின்றேன். ஆத்மநாத சாஸ் திரியெனப் பெயர் கூறினமையால் அவர் நமது ஆத்மநா தரே யென்றுந் துணிகின்றேன். ஆதலால் யானும் உடன் வருகின்றே னென்று சொல்லி ஸ்நானனுஷ்டானங்களை முடித்துக்கொண்டு உபசாரத் திரவியமாகக் கற்கண்டு, வாழைப்பழ முதலிய பழவர்க்கங்களையு மெடுப்பித்துக் கொண்டு தானும் கூடவே சென்று விநாயகர் சந்நிதியில் நிட்டையிலிருக்குஞ் சுவாமிகளைக் கண்டு உளத்தின் கண் ணெழும் பேருவகைக் கடற்படிந்து நிட்டை கலையும் பரியந் தம் ஓர் புடையொதுங்கி நின்று சுவாமிகள் நிட்டையிலிரு ந்து விழித்தவுடனே சுந்தரம் பிள்ளை செம்பிற் சலங்கொடு போய் சுவாமிகள் திருமுன்சென்று பிக்ஷை செய்தருள வேண்டுமென்று விண்ணப் பித்தனர். சுவாமிக ளதற் குடன்பட்டு எழுதலும் உடனே கையிலிருந்த சலத்தால் சுவாமிகள் பாதத்தை விளக்கி உலர்ந்த வஸ்திரத்தால் நீரொற்றி ஆதனத்தி லெழுந்தருளச் செய்தனர். அப் போது சுந்தரம்பிள்ளை மனைவியார் இலை பரப்பி நீர் தெளி த்து அறுசுவை யுண்டிகளையும் உடனே படைத்தனர். படைக்கவும் தம்பிரான் ஆக்ஞைப்படி பிராமணன் கொடு வந்திருந்த ஆத்மநாதருடைய பிரசாதமாகிய சருக்கரைப் பொங்கலைத் தம்பிரான் தனது கையால் சுவாமிக ளிலையிற் படைத்து எம்பவப்பிணியை யொழித்தற் பொருட்டு எழுந்தருளிய குருவே! அடியேனை நெடுநாளாய்த் துன்

புறத்தும் இவ்வுடற் பிணியையும் நீக்கியருளல் வேண்டு மென விண்ணப்பித்தனர். உடனே சுவாமிகள் சருக்கரைப் பொங்கலிற் சிறிதெடுத்து இதையுட்கொள்வாயாகில் உன் னேய் நீங்கிவிடுமென்று தம்பிரான் கையிற் கொடுத்துப் பின் சுவாமிகளும் பிட்சைசெய்து முடிகிறதற்கு முன்னரே தம்பிரானுக்கு நெடுநாளாயிருந்த குன்மநோய் அப்போதே நீங்கி அதனுல் அவர் ஆனந்த பரவசராய்ச் சுவாமிகள் பிக்ஷை செய்து எழுந்தபின் சுவாமிகளினது பரிகலச்சே டத்தையும் உட்கொண்டனர். அங்ஙனம் சுந்தரம் பிள்ளை மனைவி புத்திரி ஆகிய மூவரும் பரிகலச்சேடத்தை யுட் கொண்டார்கள். பின்பு சுவாமிகள் முன்னர் தம்பிரான் வணக்கத்தோடுஅடியேனுக்குச் சுவாமிகள் கொடுத்த பிர சாதத்தைப் புசித்த அளவில் நெடுநாளாக வென்னைத் துன் பப்படுத்திய குன்மநோய் சூரியனைக்கண்ட பனிபோலவிலகி விட்டது. சுவாமின்! தங்கள் பாதத்தைத் தரிசிக்கவும் பரிகலச் சேடத்தை யருந்தவும் பெற்ற அடியேனுக்குப் பவப்பிணியும் நீங்கிவிடு மென்பதிற் சந்தேகமுளதோ? இல்லை! என்னுண்டவனே யென்று பலவாறு தோத்திரஞ் செய்து வலம் வந்துவணங்கி ஆனந்த பரவசராய் நின்று இவ்வளவு பெருங் கருணைபுரிந்த சுவாமிகளை விட்டிருத் தற்கு அடியேன் மனம்பொருது; ஆதலால் இவ்விடத்தி லேயே வசிக்கவேண்டுமென விண்ணப்பித்தனர். அப் போது சுந்தரம் பிள்ளை எமது குலதெய்வமாகிய சுவாமி கள் அதிவீரராமன் பட்டினத்துக்கு எழுந்தருள வேண்டு மென்றுபலதரம் விண்ணப்பித்தனர். இவ்விருவர்கள் வேண்டுகோட்கும் விடையாகச் சுவாமிகள் இவனிங்கு மிரான் அங்கும் வரான் என்றருளியது., இவ்வாறருளி ஆண்டு இராத்தங்கி விடியற்காலத்திற்கு முன் வெளிப் பட்டு விட்டது. இங்ஙனம் வெளிப்பட்ட சுவாமிகள்

பல வூர்களிலும் பல காடுகளிலுஞ் சஞ்சரித்துக் கொண்டு வருங்காலத்தில் தொண்டமான் புதுக்கோட்டையை அடுத்த திருக்கோகரணத்துக்குச் செல்லுமார்க்கத்தில் ஓர் குளக்கரையில் தான் செய்த பாப கர்ம பலத்தால், உதிரமாடன், இரத்தசாமுண்டி, பிர்மராட்சதை முதலிய துட்ட தேவதைகளால் பீடிக்கப்பட்டு அறிவு மயங்கி மார்க்கத்திற் செல்லுபவர்களைப் பலவாறு வைதலும் மேல்விழுந்து கடித்தலும் கல்லாலெறிதலும் மலசலங்களைக் கையிலேந்தி மேலே வீசுதலும் ஆகிய இப்படிப் பட்ட பல துன்பங்களை இழைத்துக்கொண்டு ஓர் பேயன் இருந்தான். அவனிருக்கு மார்க்கத்தில் சுவாமிகள் செல்லப் பார்த்தவர்கள் ஐயா நீவிர் செல்லும் மார்க்கத்திலுள்ள குளக்கரையில் ஓர் பேயன் இருக்கிறான்? அவன்மார்க்கஸ்தர்கட்குப் பல துன்பங்களைச் செய்கின்றனன்' ஆதலால் வேறு வழியாகச் செல்வீரென்று பலவாறு வற்புறுத்திக் கூறியும் சுவாமிகள் பதிலுரையாடாது அக்குளக்கரைக்கு நேராகவே செல்லும்போது, அப்பேய்க்கோட்பட்டான் சுவாமிகளை அடிக்கக் கல்முதலியவைகளை எடுத்துக்கொண்டு ஓடிவந்தனன். அவன்வருவதைச் சுவாமிகள் பார்த்து நகைத்தது, உடனே மருளன் மருணீங்கி, எறிதற்கெடுத்த கல்முதலியவைகளைக் கீழே போட்டுவிட்டு சுவாமிகளை நமஸ்கரித்து எழுந்து பலவாறு தோத்திரஞ் செய்து சுமார் இருபதுவருடகாலமாக வென்னை வருணச்சிரம தருமங்களை விடுத்து மகா பாபத்தொழில்களைச் செய்யும்படி செய்த துட்ட தேவதைகள் உமது புன்னகையினாலும் கிருபா வீட்சணியத்தினாலு முற்காலத்திற் சிவபெருமான் புன்னகையால் ஒழிந்த திரிபுரம்போலாயின. ஆயினும் நீண்டகாலமாகச் சாதிப்பிரஷ்டனாகிய என்னால் செய்யப்பட்ட பாகங்கள் நரகிலமிழ்த்திவிடுமே! அன்றியு மெனக்

குப் பிராமணத்துவம் உண்டோ! இல்லையோவெனப் பய பக்தியோடு வணங்கிக் கேட்க, சுவாமிகள் உனது செயல் மறந்து துர்த்தேவதைகளின் வசத்தாய் நின்று நின்னாற் செய்யப்பட்ட பாப கர்மங்கள் உன்னை நரகத்தி லமிழ்த்தா, உனக்குப் பிராமணத்துவம் உண்டு; அஞ்சாதே யென்று திருவாய்மலர்ந்தது.

பின்னர் அவ்விடம் விட்டு நீங்கிப் பலவூர்களிற் சஞ் சரித்துக்கொண்டு ஒருநாள் இரவில் விராலிமலைக்குச் சென்றபோது பெருமழை பெய்ய அதற்கு ஒரு தாசி வீட் டுத் திண்ணையில் ஒதுங்கி யிருந்தது. சுவாமிகள் பசியோ டிருப்பதை விராலிமலை முருகக்கடவுள் அறிந்து அர்த்த சாமத்தில் தனக்கு நிவேதனமாகிய சருக்கரைப் பொங்கலைத் தாம்பாளத்தோடு எடுத்துக்கொண்டு ஒரு சிறிய பிராமணப் பிள்ளை வடிவமாக வந்து அப்ப. வென விளித்து இவ்வன் னத்தைப் புசிப்பாயென்று கொடுத்துவிட்டு மறைந்தருளி னார்; சுவாமிகள் அவ்வன்னத்தில் சிறிது புசித்து மற்ற யதை அத்தட்டோடு தள்ளி வைத்துவிட்டு நிட்டையிலிருந் தது. கோவில் அர்ச்சகர், புதுக்கோட்டை தாசில்தார் சுவாமியின் அர்த்தசாம நைவேத்தியப் பிரசாதங் கொண்டு வரும்படி தெரிவித் திருக்கின்றமையால் கொண்டுபோக வேண்டுமென்று மழை நீங்குகிற வரையிலிருந்து பின் பிர சாதத்தை யெடுப்பதற்கு வைத்தவிடத்திற் பார்க்கும்போது இல்லாமையால் மணியகாரரிடத்தில் நீர் சொல்லியபடி தாசில்தாருக்கு அனுப்ப கோவிலிலுள்ள தாம்பாளத் தோடு வைத்திருந்த பிரசாதம் காணப்படவில்லை எவனோ திருடிக்கொண்டு போய்விட்டான் என்று சொற்றனர். அதைக்கேட்ட மணியக்காரர் இங்கு ஒருவரும் வரவில்லை; சுயம்பாகிப் பிராமணன் தாசிவீட்டுக்குக் கொண்டுபோ யிருப்பான்; பரிசோதிக்கவேண்டுமெனத் தீவர்த்தி வெளிச்

சத்தோடு காவற்காரர்களை அழைத்துக்கொண்டு சென்ற போது தாசிவீட்டுக்கதவு சாத்தப்பட்டிருந்தது வெளித் திண்ணையிற் சொற்ப பிரசாதத்தோடு தாம்பாளமும் பக்கத்தில் சுவாமிகளும் இருப்பதைக் கண்டு சுவாமிகளை நீ யாரடா! இந்தத் தாம்பாளமும் பிரசாதமும் உனது பக்கலிலிருக்கக் காரணம் என்னென்று வினவ, சுவாமிகள் யாரோ ஒரு பிராமணக் குழந்தை நம்மை விளித்து இவ்வமுதைப் புசிப்பாயாகவென்று கூறிக்கொடுத்துப் போயிற்று. அதை நாம் வேண்டிய அளவு புசித்து எஞ்சியதை வைத்துவிட்டோமென் றியம்பிற்று. எதிர்த்த திண்ணையில் படுத்திருந்தவர் இவ்வமுதைப் புசிப்பாயென்ற சொல் எங்கள் காதிலும் கேட்கப்பட்டது. வசனித்த புருடன் யாரோ காணப்படவில்லை யென்றார்கள். மணியகாரர் இவனை திருடனென்று மதித்தற்கு நியாயமில்லை; ஆயினும் இவைகளைத் தாசில்தாரிடத்திற் றெரிவிக்க வேண்டுமென்று சொல்லுவதற்கு முன்னமே நித்திரையிலிருந்த தாசில்தார் சொர்ப்பனத்தில் முருகக்கடவுள் ஓர் பரதேசியாக வந்து அப்பா உனக்காக அர்ச்சகர் வைத்திருந்த அமுதை யான் திருடித் தாசி வீட்டுத் திண்ணையிற் பசியோடிருந்த ஞானதீரனாகிய முனிவனுக்குக் கொடுத்துவிட்டேன். அம்முனிவன் புசித்து மீதம் வைத்திருக்கின்றான். அவ்வுச்சிட்டத்தைச் சீக்கிரத்திற் சென்று புசிப்பாயாகில் உனக்குள்ள சிரநோயும் காசநோயும் அப்போதே நீங்கிவிடும், நாம் மலைக்குச் செல்கின்றோம் என்றருளிச்செய்து மறைந்தனர்.

இங்ஙனம் கனாக்கண்ட தாசில்தார் விழித்து முருகக்கடவுளே சொப்பனத்தில் வந்தரவாகும்; நாம் தாசிவீட்டுத் திண்ணையிலிருக்கும் முனிவரரைத் தரிசித்து, அவர் உச்சிட்டத்தையும் புசிக்கவேண்டுமென் றெழுந்தபோது, மணியகாரர் வந்து நடந்ததைத் தெரிவிக்க; அதைக்கேட்ட தாசில்

தார் மிகுந்த அன்போடும் அதிவிரைவாகச் சென்று தாசி வீட்டுத் திண்ணையிலிருக்கும் சுவாமிகளை நமஸ்கரித்து எழுந்து மிகுந்த வணக்கத்துடன் நின்றனர். சுவாமிகள் அவரைப் பார்த்து இவ்வமுதை நீ புசிப்பாயெனவும், மீண் டும் நமஸ்கரித்து எழுந்து அப்பிரசாதத்தை யெடுத்து மிக்க ஆதரவோடு உட்கொண்டனர். அந்த உத்தரக்ஷணமே கிரு கிரென்று இழுத்துக்கொண்டிருந்த காச நோயும் ஒருத்தலைநோயும் நீங்கிவிட்டது.

உடனே தாசில்தார் சந்தோஷித்தராய் சிரசிற் குவித்த அஞ்சலியோடு எதிர் நின்று உரோகியாகிய வென் னைக் கணப்போதிற் றேவரீர் உச்சிட்டமாத்திரத்தால் அரோகியாக்கின உமது மகிமையை என்னு லெங்ஙனம் அளவிடற்பாலதாம், என்னைத் தடுத்தாட்கொண்ட வள் ளலே! யெனப்பலவாறு துதித்துச் சுவாமிகளுக்கு அடி யேன் தொண்டுசெய்துகொண் டிருக்கும்படி உத்தரவு செய்யவேண்டுமென விண்ணப்பித்தனர். அதற்குச் சுவாமி கள் முருகனுக்குத் தொண்டு செய்வாயாகவென்று திரு வாய்மலர்ந்தருளிற்று.

பின் சிலதின மங்கிருந்து ஓர்நாள் வெளிப்பட்டுப் பலவூர்களிலும் சஞ்சரித்துக்கொண்டு பற்பல திருவிளை யாடல்களை ஆண்டாண்டு நடாத்தி இராஜமன்னார்குடியில் வந்திருக்குங் காலத்தில் இராஜகோபாலசுவாமி கோவிலிற் சென்று சந்நிதியில் நிட்டையிலிருக்கும்போது, பூசை செய்யவந்த அர்ச்சகர் சுவாமிகளைப் பார்த்து யாரடா சூத் திரா! நீ கோபாலன் சந்நிதியில்வந்து குந்தியிருக்கின்றாய்! எழுந்து வெளியிற்போ, போவென்று அதட்டிச் சொல்வ தைக் கேட்டுச் சுவாமிகள் பூசகனைப் பார்த்து நீ கோபாலன்

திருமேனியைத் தீண்டி அர்ச்சித்தற் கருகனல்ல; சூதகனென்று சொல்லிக்கொண்டு வெளியே போய்விட்டது. உடனே பூசகன் மனைவியார் குளிக்கப்போய் வழுக்கிக் குளத்தில் விழுந்து இறந்துவிட்டனளென்று ஆள் வந்து சொல்லவும், பூசகர் வெளியிற் சென்றுவிட்டனர். அப்போது அங்கு நிகழ்ந்ததைக் கண்ணுற்ற சிலர்கள் பூசகனைச் சூதகனனென்று சொல்லி வெளியில் போந்தவர் சோதிட வல்லரோ? அல்லது திரிகாலவுணர்வுடைய ஞானியோ? என வியந்து ஒருவர்க்கொருவர் பேசிக்கொண்டு அவரைப் பார்ப்போமென்று வெளியிற் சிலர் ஓடி பார்க்கக் காணாமையின் இவர் அசரீரியாகிய கடவுளரே போலுமென மேலும் வியந்துகொண்டு நின்றார்கள்.

பின்னர் வெளியிற் போந்த சுவாமிகள் சிற்சில வூர்களிற் சஞ்சரித்துக்கொண்டு நீடாமங்கலத்தி னாற்றங்கரைப் படுகையில் வந்திருக்கும்போது, ஓர் நாட் பதினான்கு வயதினையுடைய வோர் வடுகச் சிறுவன் மாலைப்போதில் ஆற்றங்கரைக்குச் சென்றபோது, ஆண்டோர் பெரிய சர்ப்பமானது படம் விரித்துச் சீறிக்கொண்டு சிறுவனைத் தீண்டற்குத் துரத்தவும், சிறுவன் பயந்து அலறிக்கொண்டு ஆங்கோர்பால் நிட்டையி லிருக்கும் சுவாமிகள் முன்னர் ஓடிவந்து வீழ்ந்தனன். சுவாமிகள் கண்டிறந்து ஓடிவருஞ் சர்ப்பத்தை கையமர்த்தி நல்ல பிள்ளையைத் தீண்டாதே யென்று கூறவும், உடனே சர்ப்பம் படத்தைச் சுருக்கிக் கொண்டு திரும்பித் தானிருக்குமிடத்துக்குச் சென்றுவிட்டது. அப்போது சிறுவனழுதுகொண்டு வீட்டுக்குப் போகப் பயமா யிருக்கிறதே! யென்செய்வே னென்றனன். அச்சிறுவன் வார்த்தையைக் கிருபாசமுத்திரமாகிய சுவாமிகள் கேட்டு ஓர் மரத்தைப் பார்த்து ஒ வனவாசியே! இச்சிறு

வனை வீட்டிற் கொடுபோய் விட்டுவருவாயென ஆக்ஞாபித்துவிட்டுப் பின்னுங் கண்களைமூடி நிட்டையிலிருந்தது. உடனே அம்மரத்திலிருந்த சடாமுனியானது சிறுவனுடைய பிதா வடிவங்கொண்டுவந்து சிறுவனை யழைத்துக் கொண்டு வீட்டினருகே சென்று சிறுவனை நீ வீட்டிற்குட் செல்வாய், நான் பெருமாள் சேவை செய்துகொண்டு வருகிறேனென்று கூறிவிட்டு மறைந்தது. சிறுவன் வீட்டினுட் சென்று தன் மாதா விடத்திற் றான் ஆற்றங்கரைக்குச் சென்றதும் ஆங்கு நிகழ்ந்ததையுங் கூறிப் பின்பு என்னை நாயினு வந்து அழைத்துக்கொண்டு வந்தாரெனக் கூறினுன். அவ்வார்த்தையைக் கேட்ட தாயார் நாயினுவெங்கே யென்றனள்; அதற்குச் சிறுவன் நாயினு பெருமாள் சேவைக்குச் சென்றிருக்கிறுர் வருவாரென்று சொல்லிக்கொண் டிருக்கும்போது மன்னுர்குடிக்குச் சென்ற பிதாவானவர் வந்தார். வந்தவரை மனைவியார் பார்த்து நமது பிள்ளை சென்ற விடத்தை யெப்படித் தெரிந்து அழைத்து வந்தீர்களென வினவ, அவர் நானிப்போது தான் மன்னுர்குடியி லிருந்து வருகிறேன். பிள்ளை சென்றவிடத்தை யான் தெரிந்ததுமில்லை அழைத்துவரவுமில்லையே யென்றனர். அப்போது சிறுவன் பிதாவைப் பார்த்து என்ன நாயினு ஆற்றங்கரையில் அழுதுகொண்டிருந்த என்னை யழைத்துக்கொண்டு வந்து வீட்டில் விட்டுவிட்டுப் பெருமாள் சேவை செய்து வருகிறேனென்று சென்ற நீங்களிப்போது இங்ஙனம் சொல்லுகிறீர்களே யென்று கேட்கவும், பிதா ஆற்றங்கரையில் நிகழ்ந்த தென்னை? நீ கூறென்று கேட்கப் பிள்ளையானவன், ஆங்கு நிகழ்ந்ததைக் கூறினன். பிதாவானவ ரிவ்வற்புதத்தைக் கேட்டு மிகுந்த ஆச்சரியமுற்று அப்பெரியாரைத் தெரிசிக்க வேண்டுமென நினைந்து சிறுவனோடு மற்று

முள்ள மனைவியராதிய சிலர்களை யழைத்துக்கொண்டு சென்று பார்க்கும்போது; சுவாமிகள் நிட்டையி லிருந்தது. நிட்டையிலிருக்குஞ் சுவாமிகளை நமஸ்கரித்தெழுந்து சமீபத்திற் செல்லாமல் நின்று யென் பிள்ளையை விடத்தால் மரிக்காமலிரட்சித்த கடவுளே! வனத்திலுள்ள தெய்வங்களும் ஏவற்பணி செய்யத்தக்க சுவாமிகளை யித்தேவரென்று அறிவிலியாகிய யான் எங்ஙனமதித் தறிவேனெனப் பலவாறு துதித்து எனது பிள்ளையைச் சுவாமிகள் நல்ல பிள்ளையெனக் கூறினமையா லங்ஙனமே நான் நல்லய்யனெனப் பெயரிட்டுக்கொண்டனனென விண்ணப்பித்துப் பின் காலையில் வந்து தெரிசித்துக்கொள்ளலா மென்று சொல்லிக் கொண்டு வீட்டுக்கு வந்துவிட்டனர்.

அதன்பின்னர் மற்றுநா ளவ்விடம் விட்டுப் புறப்பட்டுக் கிழக்கேயுள்ள பழங்களத்தூரென்னுமோர் சிற்றூரிற்செல்லும்போது ஆங்கு ஓர் பெண் பூரணக் கருப்பவதியாகிப் பிள்ளை பிரசவிக்காமல் நான்கு தினமாக அவஸ்தைப்படுவதால் தாயுமிறந்து சிசுவு மிறந்துபோமென்று வீட்டிலழுது கொண்டிராநின்ற உடையார் மரபினராகிய ஒருவர் ஆற்றங்கரையின் மார்க்கமாகச் செல்லுஞ் சுவாமிகளைப் பார்த்துச் சீக்கிரமாக ஓடிவந்து நமஸ்கரித்துச் சுவாமிகளிரண்டு பாதங்களையும் பிடித்துக்கொண்டு சுவாமி! என் மனைவி கருப்பவதியாகி நான்கு தினமாகப் பிள்ளை பிரசவிக்காமல் அவஸ்தைப்படுகிறாள். இரண்டு நிமிடத்துக்குள் இறந்துவிடுவாள்போற் றோன்றுகின்றது; அவளிறந்தால் யானுமிறந்து விடுவேனாதலாற் சுவாமிகள் தாயுஞ் சிசுவும் பிழைக்கும்படி கிருபைசெய்ய வேண்டுமென முறையிட்டழுவதைச் சுவாமிகள் பார்த்து நீ போய் பார்க்குமுன்னமே ஆண்குழந்தை பிரசவித்துவிடும், உயிர்சேதம் வராது, சென்று பார்ப்பா

யென்றுசொல்லவும், அவ்வுடையாரெழுந்தோடி வீட்டின் வாசற்படியிற் கால் வைக்கவும், சுவாமிகள் கூறியவண்ணமே ஆண்குழந்தை பிரசவித்தது, அதைக் கேள்வியுற்ற உடையார் அடங்கா மகிழ்வை யுடையவராய்ச் சுவாமிகள்கூறியதை யங்குள்ளார்க்குக் கூறிப் பின்னும் சுவாமிகள்பால் வரவும், அங்குள்ள பலர்களும் சுவாமிகளைத் தரிசித்ததற்கு வந்தனர். இவர்கள் வருவதற்குமுன்னர் சொற்பதூரஞ் சென்று ஓர் அரசமரத்தடியிலிருந்து நிட்டைகூடியது! தரிசிக்கவந்தவர்கள் பால் பழ முதலியவற்றை வர வழைத்து வைத்துக்கொண்டு சுவாமிகள்நிட்டையில் நின்றும் வெளிப் படும்பரியந்த மிருந்து வெளிப்பட்டபின்னர் பால் பழமுதலியவற்றை முன்னர் வைத்து நமஸ்கரித்து அவைகளை யுட்கொள்ள வேண்டுமெனப் பலர்களும் பன்முறைவேண்டினர். அவ்வேண்டுகோளுக்கிரங்கி யவைகளிற் சிலவற்றை யருந்திப் பின்னும் நிட்டை கூடியிருந்து இரவில் அவ்விடம் விட்டு வெளிப்பட்டது.

இங்ஙனம் வெளிப்பட்ட சுவாமிகள் சிற்சில வூர்கள் நதிதீரங்கள் வனங்களிற் சஞ்சரித்துக்கொண்டு தன் சகோதரராகிய நமச்சிவாய சுவாமிகள் வசிக்கும் நீலப்பாடியில் வந்திருந்தபோது, ஓர் நாள் நமச்சிவாய சுவாமி யங்குள்ள பெரியவரிடத்தில் சிவஞானபோதம் பாடங்கேட்டுக் கொண்டிருக்குஞ் சமயத்தில் சுவாமிக ளோர்பாற் சென்றிருந்தது. அதைக்கண்ணுற்ற பெரியார் இவன் சைவசமய தீக்ஷைகளில்லாதவனும் சிவ பூசையாதிய ஆசார நியமமில்லாதனவனுமாகக் காணப்படுகின்றமையால் இவன் முன்னர் சாத்திரபாடஞ் சொல்லப்படாதென்று தான் நடத்திவந்த பாடத்தை நிறுத்தினர். அதனைச் சுவாமிகள் தெரிந்து தம்பியை நமச்சிவாயமென்றழைத்து, ஐந்தோலையும் எழுத்தா

ணியும் கொணர்ந்து கொடென்றருளியது. அங்ஙனமே கொணர்ந்து கொடுக்கச் சுவாமிகள் வாங்கி அவ்வோலைகளை வாரியேடாகச் சேர்த்து முகப்பில் சிவஞானபோதச் சிந்தனமெனப் பெயரெழுதி அவ்வேட்டில் சிவஞான போதத்தைச் சிந்திக்கும் முறையைத் தெளிவாக வெழுதிமுடித்துப் பின் நமச்சிவாய சுவாமிகளிடத்திற் கொடுத்து இதிலுள்ள படி சிந்தனஞ் செய்து வருவாயானால் சிவஞானபோத மென்னும் நூலை முறையே கேட்டுச் சிந்தித்தலினால் வரும் பயனை எளிதிலடையலாமெனக் கட்டளையிட்டருளியது. அக்கட்டளையைச் சிரமேற்றாங்கிய நமச்சிவாய சுவாமிகள் அவ்வேட்டைத் தனக்குப் பாடஞ் சொல்லும் பெரியோரிடத்துக் கொடுத்தனர். அவர் அதை வாங்கிப் பார்த்து பரம் பரையாக வுணர்ந்த பெரியோர்களாலும் அறியப்படாத அனுபூதிமயமான அருட்பொருட்கள் வேதத்துக்கும், ஆகமத்துக்கும் விரோத மின்றி எளிதில் விளங்க வரைந்திருப்பதை அறிந்து ஆச்சரியமுற்று சிவானுபூதியுடையரா யன்றோ இருக்கின்றார்! நாம் இச்சிவஞானச் செல்வரை எளிதாக நினைத்தோமே! ஆ! ஆ!! இது என்ன பாவமென்று மிகவும் உடல் பதற, மெய் வெயர்ப்பச் சீக்கிரமெழுந்து சுவாமிகளை நமஸ்கரித்து, அடியேன் சுவாமிகளை சமயானுட்டான ஆசார மில்லாதவரென மதித்துப் பாடத்தை நிறுத்திய குற்றத்தை மன்னிக்க வேண்டுமென்று பயபக்தி விசுவாசத்தோடு கேட்டுக்கொண்டார்.

பின்னரும் அவர்களால் உபசரிக்கப்பட்டு அவ்விடத்திலேயே இருந்து வரும்போது அவ்வூரிலுள்ள சிதம்பர முதலியாரென்பவர் ஐம்பது வயது பரியந்தம் தமக்குப் புத்திரப்பேறின்மையால் மடத்திலிருக்கும் பெரியோரிடம் வந்து, சுவாமிகள் முன் சொல்லியவண்ணம் இராமேச்சுர

மாதிய ஸ்தலயாத்திரைகளும் தனுக்கோடி முதலிய தீர்த்த ஸ்நானங்களேயும், நாகப்பிரதிட்டை, தண்ணீர்ப்பந்தல், அன்ன தானம் முதலியவை செய்தும் புத்திரோற்பத்திக்கு விக்கின மாக இருக்கும்படி பூர்வம் என்ன பாபம் செய்தேனே? அது பிராயச்சித்தத்தால் நீங்குமோ நீங்காதோ? அது நீங்கு வதற்கு யாதோருபாயமும் சாத்திரங்களிற் கூறவில்லையோ வென்று கேட்க, அம்மடத்துச் சுவாமிகள் அதற்கு எவ்வ கைப் பாபமாயினும் நிவர்த்தியாதற்குச் சாத்திரங்களிற் கூறிய ஓர் சிறப்பு விதியையான் கூறுகின்றேன் கேட்பாயாக; அஃதாவது:—பிரஹ்மக்கியானியாகிய ஓர்மகானுக்குப்பிச்சை செய்வித்து அவருண்ட பரிகலச் சேடத்தைப் புசித்தால் நீங்கிவிடும், ஆதலால் நீ அதையுஞ் செய்து முடிப்பாயென்று கூறினர். அதைக்கேட்ட சிதம்பர முதலியார் அத்தகைய ஞானியை நானெப்படித் தெரிந்துகொள்வே னென்றுரை க்க, உன்னைக் கிருதார்த்தனுக்கும் பொருட்டேபோலும் இப் போது நமது மடத்தில் பிரஹ்மக்கியானியாகிய ஓர் முனிவரர் வந்திருக்கின்றனர். அவருக்கு நாம் சொல்லியபடி செய்வா யென்றுகூறி சுவாமிகளைத்தெரிசிப்பிக்க முதலியாரை அழைத் துக் கொண்டு சுவாமிகள் திருமுன் சென்று நமஸ்கரிப் பித்துக் கைகட்டிநின்று இம் முதலியார் பிக்ஷையை ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டுமெனப் பிரார்த்தித்தனர். முதலியாரும் அன்றுமுதல் சுவாமிகளுக்குப் பிக்ஷைகொண்டுவந்து படைத் துச் சுவாமிகள் புசித்த பின் எஞ்சிய பரிகலச்சேடத்தை மனைவியுந் தானுமுட்கொண்டு வந்தனர். இவ்வாறு நடந்து வருகின்ற ஒன்பதாநாள் சுவாமிகள் கிரகப்பிரவேசமாய் விட்டது இனிமேற் பிக்ஷை கொண்டுவர வேண்டாமென்று திருவாய் மலர்ந்தருளி அன்றிரவுதானே அவ்விடம் விட்டு வெளிப்பட்டு விட்டது. சுவாமிகள் திருவாய் மலர்ந்தவண்

ணமே அன்று முதல் முதலியார் மனைவி கருப்பவதியாகிப் பத்தாந் திங்களில் புத்திரனைப் பெற்று மாதாபிதாக்களிருவரும் களிப்புற்றிருந்தனர்.

இங்ஙன மிவர்கட்கு மகப்பேறளித்தருளிய பின்னர் நீலப்பாடியினின்றும் வெளிப்பட்ட ஸ்வாமிகள் சிதம்பரம், விருத்தசைலம், அண்ணாமலை, வேங்கட முதலிய ஸ்தலங்களிற் சிற்சில அற்புதங்கள் தோன்றச் சஞ்சரித்துக்கொண்டு திருவொற்றியூர் கடற்கரையினும், பட்டினத்தடிகள் சமாதியின் பக்கங்களிலும் வசித்துக்கொண் டிருக்கும்போது அவ்வூரில் ஓர் பார்ப்பனப்பெண் துட்டதேவதைகளாற் பீடிக்கப்பட்டமையானும், பித்த தோடத்தானும் உண்டாகிய சித்தப் பிரம்மையால் உடை நழுவுதலாதிகள் தெரியாமல் தெருவிற் புறப்பட்டு ஓடுதல், முற்படுவோர்களை வைதல், அடித்தல், கட்டிப்பிடித்தல், தகாத காரியங்களைச் செய்தல் முதலிய குற்றங்களைக் குடும்பத்தார்கள் பார்த்து வீட்டிலடைத்து வைக்கினும் அடங்காமல் வெளியி லோடுதலுமாக விருப்பதைப் பிதாவாகிய அந்தணன் பார்த்துப் பல வைத்தியர் மாந்திரீகர்களைக் கொண்டு பார்க்கச் செய்ய, பார்ப்பவர்களுக்கு உடனே சுரமுந் தலைநோயு முண்டாவதன்றித் தலையில் சாம்பற்குப்பை விழுதலுமாக விருப்பதைக் கண்டு யாவரும் பார்க்கப்பயமடைந்து வராமலிருந்ததைப்பற்றிப் பிதா மிக்க வருத்தமுடையராய் ஒற்றியூர்ச் சிவபெருமான் சந்நிதிக்குச் சென்று நமஸ்கரித்தெழுந்து துதிசெய்து அன்பர்க்கெளிய அப்பனே! என் புத்திரியைப் பற்றிய நோய் பேயாதிகளை மூன்று நாளைக்குள் நீக்கியருளல்வேண்டும்; அங்ஙனம் அருளா தொழியில் என் புத்திரியைவிட மூட்டி இறக்கச்செய்வேன். அங்ஙனம் செய்யில் அவள் பேயாதிகளாற் படுந் துன்பங்களும் அவள் மூலமாக

எனக்குண்டாகிய துன்பங்களும் நீங்கிவிடும். அக்கொலை யால் வரும் பாபத்தை யுனக்கே அற்பணஞ் செய்வேன். இது சத்திய மென்று சந்நிதியில் விண்ணப்பித்துவிட்டு வீட்டுக்கு வந்து இரவிற் றுயிலும்போது சொற்பனத்தில் ஒற்றியூர்ச் சிவபெருமான் ஓர் தவத்தார்போற்றோன்றி அப்பா! ஓர் ஞானசித்தனாகிய சிவன் முத்தன் அவதூதனுய்க் கடற் கரையில் சஞ்சரித்துக் கொண்டிருக்கின்றான். அவன் நாளைக் காலையில் பட்டினத்தார் சமாதியின் பக்கத்தில் நிட்டைசெய்து கொண்டிருப்பான், அவனது கண்ணோக்கம் படும்படி உனது பெண்ணைக் கட்டித் தூக்கிக்கொண்டு போய் வைப்பாயாகில் அவன் நிட்டை கலைந்து வெளி வந்து உன் புதல்வியை நோக்குவான். உடனே அவளைப் பிடித்த பேய் நோய்களனைத்தும் நீங்குவதோடு சென்ம நோயும் நீங்கிவிடுமென்று சொல்லி மறைந்தனர். இவ்வாச் சரிய கனவைக்கண்ட பிராமணர் காலையிலெழுந்து இது ஒற்றியூர்ச் சிவனருளே யென்று துணிந்து தன் ஞாதியர் சிலரைக்கொண்டு தன் புதல்வியைக் கட்டுவித்து வண்டியி லேற்றிச்சென்று பட்டினத்தடிகள் சமாதியின் பக்கத்தில் தனக்குக் கனவி லருளிச்செய்தபடி நிட்டையிலிருக்கும் அவ தூதராகிய சுவாமிகள் திருநோக்கம் படும்படியாக நேரிலிருக் கச்செய்து அசையாமல் பிடித்துக்கொண்டிருந்தனர். சற் றுப் போதிற்குப் பின் நிட்டையிலிருந்து சுவாமிகள் கண்ணைத் திறந்து எதிரிலிருக்கும் பெண்ணைப்பார்க்கவும், அப் பெண்ணைப் பிடித்திருந்த பேய் நோய்களனைத்தும் நீங்கின. நீங்கலும் முன்னுள்ள நாணம், மடம், அச்சம், பயிர்ப் பென்னும் மடந்தையர்க்குரிய உத்தம குணங்களும் சித்த பரிபாகமு மவட்குத் தோன்றின. தோன்றவும் தம்மைப் பிடித்திருந்தவர்களை கையை விடும்படி சொல்லி எழுந்து

வத்திரத்தைச் செவ்வையாகக் கட்டி கூந்தலை முடித்துக்கொண்டு சுவாமிகளைப் பலமுறை வலம் வந்து நமஸ்கரித்தெழுந்து சுவாமிகளெதிரில் பயபக்தி விசுவாசத்தோடு நின்று எங்கள் குலதெய்வமே! தேவரீர் வீட்சண்ணியத்தால் அடியேனைப் பிடித்திருந்த துட்ட தேவதையாதிகள் சூரியனைக்கண்ட இருள்போல் நீங்கிவிட்டன; இவ்வாறே அடியேனது பவ நோயையும் நீங்கும்படி அனுக்கிரகஞ் செய்யவேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தனள். அதற்குச் சுவாமிகள் "அறியப்படுவனவாகிய ஜகஜீவபர கற்பனைகளை விடுத்துத் தனித்து அறியுமறிவாகவே இருக்கில் பவ நோய் நீங்கு" மென வனுக்கிரகித்து அவ்விடம் விட்டு வெளிப்பட்டது.

இங்ஙனம் அனுக்கிரகம்பெற்ற பார்ப்பனப் பெண் வீட்டுக்கு வந்து பிதாவை நோக்கி என் குருநாதன் உத்தரவுப்படி யான் ஒருவாரந் தனித்திருக்கவேண்டும். அதுவரையில் எனக்கன்னாகாரம் வேண்டுவதில்லை; என்பாலொருவரும் வரக்கூடாது; எட்டா நாள் பார்த்துக்கொள்ளலாம் என்று சொல்லி ஓர் அறையிற் புகுந்து மனதை யொரு நிலைப்படுத்தி சுவாமிகளனுக்கிரகித்தபடி நிட்டையிலிருந்து எட்டா நாள் விதேக முத்தியை யடைந்தனள்.

இப்பார்ப்பனப் பெண்ணுக்கு ஞானனுக் கிரகமுஞ் செய்துவிட்டு வெளிப்பட்ட சுவாமிகள் சென்னை, மயிலாப்பூர், திருக்கழுக்குன்றம், சிதம்பரம் முதலிய ஸ்தலங்களிற் சஞ்சரித்துக்கொண்டு காரைக்காலுக்கு வந்திருக்கும் பொழுது அங்குள்ள வூர் மஸ்தான்சாகிப்பாகிய பெரியவர் வந்து சுவாமிகளைப் பார்த்து அப்பா நீயும் நானும் எப்படியிருந்தால் எங்கும் நிறைந்த பொருளாக விருக்கலா மென்று வினவ, அதற்குச் சுவாமிகள் நீ நான், அது, இது என்னும்

சுட்டிறந்து நின்றால் எங்கும் நிறைந்த பொருளாயிருக்க லாமென விடை பகர்ந்துவிட்டு அப்பதியை நீங்கிற்று.

இங்ஙனம் நீங்கி நாகபட்டினம் மேலைக்கோட்டை வாசலை அடுத்துள்ள நிபந்தக்காரர் சாவடியில் சிலநாள் வசித் திருந்தது. இங்ஙனம் வசிக்கும்போது ஓரன்பர் தினந் தோறும் பலகாரங் கொணர்ந்து கொடுத் துபசரித்து வந் தார். அவர் ஓர் நாள் தன் மகனைச் சுமாமிகளுககுப் பல காரங் கொடுத்துவா வென்று அனுப்பினார். அப்படியே கொண்டுவரும்போது இடையே பக்கத்திலுள்ள வேலியி லிருந்து ஓர் சர்ப்பம் வெளிப்பட்டு பட மெடுத்துக்கொண்டு துரத்தித் தீண்டச் சிறுவன் பயந்து கரத்திலிருந்த பலகா ரத்தைக் கீழே போட்டுவிட்டுச் சுவாமி என்னை சர்ப்பங் கடிக்கின்றது! என்றலறிக்கொண்டு கீழே விழுந்தான். அத் தருணத்தில் ஓரேதுவுமின்றிச் சுவாமிகள்; நகுலா! நாகன் பால் சிறுவ னகப்பட்டுக் கொண்டான்; விரைவிற் செல் லென்று சொல்லிவிட்டு மௌனமாயிருந்தது. பக்கத்திருந் தவர்கள் சுவாமிகள் திருவாக்கின் கருத்தறியாதவர்களா யிருந்தனர். உடனே கீரி புறப்பட்டுச் சென்று அச் சர்ப்பத் தை இரண்டு துண்டாகக் கடித்துவிட்டுப் போயிற்று. பின் மகனைச் சர்ப்பந் தீண்டியதெனக் கேள்வியுற்றுப் பிதா ஓடிவந்து மூர்ச்சித்துக் கிடக்கும் புத்திரனைத் தூக்கிச் சுவாமிகளிடங் கொண்டுவந்து எதிரில் கிடத்தி சுவாமிக ளுக்குப் பலகாரங் கொண்டுவந்த என் புத்திரன் சர்ப்பந் தீண்டி இறந்தான்; சர்ப்பமுங் கீரியால் துண்டிக்கப்பட்டி றந்ததென்று கூறவும், சுவாமிகள் தன் கரத்தால் மைந்தன் சிரத்தைப் பரிசித்தது; உடனே விட மயக்கம் நீங்கிப் புதல்வனெழுந்து சுவாமிகளை நமஸ்கரித்தனன். அப்போது பக்கத்திருந்தவர்கள் சுவாமிகள் பிள்ளையைத் தீண்டிய சர்ப்

பத்தை யடக்க நகுலனை யேவியதையும், சர்ப்பந்தீண்டப் பெற்று விடமேறி மூர்ச்சித்த பிள்ளையை எழுப்பியதையுங் கண்ணுற்று அடங்கா மகிழ்ச்சி யுடையவராய் எங்கும் பிரஸ்தாபிக்க, அதனால் சுவாமிகளைப் பார்க்கப் பல ஜனங்கள் வந்து கூடத்தலைப்பட்டன. உடனே சுவாமிகள் அவ்விடத்தை விட்டு வெளிப்பட்டுப் பல தலங்களிற் சஞ்சரித்துக் கொண்டு திருவாரூரில் வன்மீகபுரத்தி லிருக்கிற சோமநாத சுவாமி கோவிலிலும் ஓடம்போக்கி யாற்றின் கரைப் படுகைகளிலுள்ள காட்டிலும் விருக்ஷத் தடிகளிலும் வசித்துக் கொண்டிருந்தது.

சில சமயம் கண் முகிழ்த்து நிட்டை செய்துகொண்டிருக்கினு மிருக்கும். சில சமயம் சவாசனத்திருக்கினு மிருக்கும். சில சமயம் உபசாந்த நிலைமை யாவர்க்குந் தோன்ற முகமலர்ச்சியோ டசைவற் றிருக்கினு மிருக்கும். தமக்குப் பசிநோ யதிகரிக்கில் வீதிகளிற் சென்று வெளியிற் கிடக்கும் பரிகலங்களிலுள்ள அன்ன முதலியவைகளை எடுத்துப் புசித்துவிட்டுப் பின்னரும், முற்கூறிய விடங்களிற் சஞ்சரித்துக்கொண் டிருக்கினு மிருக்கும். இச் சுவாமிகளைப் பார்த்த வூரிலுள்ளவர்களிற் சிலர் பயித்தியக்கார னென்றும், சிலர் பேய னென்றும், சிலர் பற்றறத்துறந்த மகா ஞானி யென்றும் சொல்லிக் கொள்வார்கள். இங்ஙனம் வசிக்கும் காலத்திற் சித்தூர் ஜில்லாவி லுள்ள சோமநாத முதலியா ரென்னும் ஓர் பிரபுவானவர் குன்ம வியாதியாற் றுன்புற்றவராய்ப் பல ஔடதங்களாலும் அந்நோய் நிவர்த்தியாகாமல் சிதம்பரம் நடேசர் சந்நிதானத்தை யடைந்தால் நீங்குமென் றெண்ணி அத் திருப்பதியை யடைந்து முறைப்படி சிவகங்கையில் ஸ்நானஞ் செய்து விநாயகரையும் சபாநாயகரையும் சிவகாமி யம்மையையுந் தரிசித்து

அர்ச்சனை முதலிய வழிபாடுகளையுஞ் செய்துகொண்டு விரத சீலராய் இரண்டு திங்களிருந்தும் குன்மம் நீங்காமையால் அதனால் வரும் உபாதிக்கு ஆற்றாதவராய் இனிப் பிராணத் தியாகஞ் செய்துவிடுவதே உத்தமமென்றெண்ணி கூர்மை யுள்ள ஓர் சூரியை வாங்கி நன்றாய்த் தீட்டி மடியில் வைத் துக்கொண்டு இரவில் அர்த்த சாமமாய்த் திருக்காப்பிட்டு அர்ச்சகர் முதலிய அனைவரும் வெளியிற் போகும் வரை யில் மறைவாக விருந்து பின் நடேசர் சந்நிதிக்கு முன் வந்து நின்று சர்வ ஆன்மாக்களுக்கும் இன்பமளிக்கும் நிமித்தம் ஆனந்த நிர்த்தனஞ் செய்தருளு மைய்னே! இந் நோயால் நேர்ந்துள்ள துன்பத்தை என்னால் சகிக்கக்கூட வில்லை. அதனால் பிராணத்தியாகஞ் செய்துகொள்ளுகி றேன். அடியேனைத் திருவடியிற் சேர்த்துக் கொண்டருளு மென்று பிரார்த்தித்துக் கொண்டு மடியிலிருந்த சூரியை எடுத்துத் தன் கழுத்தில் வைத்து அறுக்கத் தொடங்கின போது நடேசர் கிருபைகூர்ந்து அசரீரியாக "உனக்குற்ற குன்மம் இப்போது இங்கே நிவர்த்தியாகாது; திருவாரூரி லிருக்கும் தக்ஷிணா மூர்த்தியிடம் செல்லுவாயானால் அந்த க்ஷணமே நிவர்த்தியாகு" மென்று கூறக்கேட்ட சோமநாத முதலியார் இவ்வார்த்தை யாருடையது? இங்கு யாரேனும் மறைந்திருக்கிறார்களா? வெனத் தூண்மறைவு முதலிய விடங்களிற் றேடிப்பார்த்து ஒருவருங்காணாமையால் நடே சர்கூற்றே எனத்துணிந்து விடியற்காலையில் ஒருவருக்குந் தெரியாது வெளியே வந்து ஆரூரை நோக்கிப் புலப்பட்டு அத்தலத்தை யடைந்து கோவிலின்கண்ணுள்ள தக்ஷிணா மூர்த்திக்கு அபிடேக வாராதனை முதலிய சிறப்புக்களனைத் தையுஞ் செய்து அப்பெருமான் சந்நிதியில் அர்த்தசாமம் வரை இருந்தும் நோய்சிறிதும் நீங்காமையால் நடேசரு

டைய அசரீரிவாக்குப் பிறந்தும் நமது துன்பம் நீங்கவில்லையே! என்று வியாகூலசித்தராம் இரவில் நித்திரைசெய்யும்போது அவர் கனவில் நடேசர் ஓர் துறவியாகவந்து நாம் சொல்லிய தக்ஷிணாமூர்த்தி இஃதல்ல; இவ்வூரில் நிர்வாணியாகத் திரிகின்றான்; அவனிடஞ் செல்வா யென்று கூறி மறைந்தனர். சோமநாத முதலியார் காலையிலெழுந்து திருவாரூரில் பலபேரிடத்திலும் விசாரித்துத் தேடிப் பார்த்துக்கொண்டு கமலாலயத்தின் மேல்கரையில் வந்து விசாரிக்கும்போது அங்குள்ளவர்கள் இந்தக் காட்டில் அவதூதரா யொருவ ரிருக்கின்றார்; சிலபோது இப்பிராமணத் தெருவில் கிடக்கும் பரிகலங்களிலுள்ள அன்னம் முதலியவைகளை ஞமலிகளோடு தானும் புசித்துக்கொண்டு போவர்; நீ தேடிப்பாரென்று கூற, அப்படியே தேடிக்கொண்டு வரும்போது ஓர் வீட்டுவாயிலிற் கிடக்கும் பரிகலத்திலுள்ள ஓதனத்தை ஞமலிகளோடு புசித்துக்கொண் டிருந்தது. அதை முதலியார் பார்த்து இம்மகா புருடன்றான் தக்ஷிணாமூர்த்தி யென்றறிந்து மிக்க பயபக்தி விசுவாசத்தோடு நெருங்கிச் சென்று நமஸ்கரித் தெழுதலும், சுவாமிகள் பார்த்துத் தன் கையிலெடுத்த அமுதை முதலியார் வாயிலிட்டு உன்னை நடேச னனுப்பினனோ வென்று கூறியருளியது.

சுவாமிகள் தன்வாயிலிட்ட அன்னத்தை முதலியார் உட்கொள்ளவும் நீண்டகாலமாய்த் தனக்கிருந்த குன்மநோய் நீங்கிவிட்டது. இந்நோய் தோன்றிய நாடொடங்கி வெந்நீர் அன்னமன்றிப் புசித்தறியாத அம் முதலியார் அற்றை நாள் நெய்.பருப்பு முதலிய சட்வித இரச பதார்த்தங்களுஞ் சேர்த்து உணவருந்தினர். அருந்தப்பட்ட அவ்வுணவானது சீக்கிரத்தி லுபாதிசெய்யாமற் சீரணமாகிவிட்

டது இவ்வாறு நோய் நீங்கப்பெற்ற முதலியார் மிக்க வானந்த முடையராய் அன்பினோடும் சுவாமிகட்கு அபிடேகாதிகளைச் செய்து பால், பழம், அன்ன முதலியவைகளைப் புசிக்கச்செய்து சேடமாயுள்ள வைகளைத் தானும் புசித்துப் பலருக்குங் கொடுத்து யாவர்க்குந் தெரியும்படி தனக்கு நீண்ட நாளாகக் குன்மநோ யிருந்ததும் அதை நீக்குதற்பொருட்டு சிதம்பரம் சபாநாயகரிடத்தில் அன்பு செய்திருந்ததும், அந்நோய் நீங்காமையால் தற்கொலைக்குத் துணிந்ததும், நடேசர் அசரீரியாகத் திருவாரூர் தக்ஷிணாமூர்த்தியைத் தரிசித்தால் தீருமென் றருளியதும், உடனே திருவாரூர் கோவிலிருக்கும் தக்ஷிணாமூர்த்தி சந்நிதானத்துக்கு வந்ததும், அசரீரி வாக்குப்படி நோய் நீங்காமையால் வியாகூல முற்றதும், அன்றிரவு சொப்பனத்தில் நடேசர் துறவினர்போற் றோன்றி யாமுரைத்த தக்ஷிணாமூர்த்தி இஃதல்ல இவ்வூரில் அவதூதனாக ஒருவ னிருக்கின்றான் அவனிடத்திற் செல்லென்று கட்டளையிட்டு மறைந்ததும், மறுநாட் காலையிலெழுந்து சுவாமிகளைத் தேடிக் கண்டதும், கண்டவுடனே சுவாமிகள் பரிகலச்சேடத்தைத் தன் வாயிற் போட்டு நடேசனா உன்னை அனுப்பினானென்று கேட்டதும், வாயிற்போட்ட அன்னம் உள்ளே யிறங்க யிறங்க வியாதியும் கீழே யிறங்கியதையும், அன்னம் வயிற்றைச்சேர நோய் வயிற்றைவிட்டு நீங்கியதையும் ஒளியாது வெளியாகச் சொல்லினர். அன்று முதல் தக்ஷிணாமூர்த்தி யென்ற நாமம் ஆரூர் முற்றிலும் பரவி யாவர்களும் அந்நாமத்தையே சொல்லித் தோத்திரஞ் செய்தனர். பிறவூர்களி லுள்ளவர்களும் அங்ஙனமே அன்பு பாராட்டித் தோத்திரஞ் செய்து வந்தனர்.

சுவாமிகள் சிலபோது சோமநாத சுவாமிகள் கோவி லிலும், சிலபோது ஓடம்போக்கி யாற்றங் கரைகளைச் சார்ந் துள்ள படுகைகளி லிராநின்ற விருக்ஷத்தடிகளிலும், சில போது கமலாலயக் கரைகளிலும், சிலபோது நேர்ப்பட்ட வீடுகளிலுள்ள படுக்கைகளிலும் நியமமின்றி யிருக்கும்; சிற்சில விடங்களில் நிட்டை செய்து கொண்டிருக்கினுமிருக் கும். அப்போது வெய்யிற் றிருமேனியிற் படுமாயின் சர்ப் பங்கள் படத்தைவிரித்து வெயிற்படாமல் மறைத்து ஆடிக் கொண்டிருக்கும். ஓர் நாள் திருவாரூரில் பண்டிதப் பிராஹ் மணராகிய தாசில்தார் வீட்டில் அவர் படுக்கையிற் சென்று சுவாமிகள் படுத்தது. அதைப் பார்த்த அவர் மனைவி தாசில் தார்க்குத் தங்கள் படுக்கையில் ஒரு கிருக்கன் படுத்திருக் கிறானென்று தெரிவிக்க; உடனே அவர் வேகமாக வந்து பார்த்து தன் சேவகராகிய கேசவ நாய்க்கரை நோக்கி இக் கிருக்கனைப் பிரம்பாலடி யென்று சொல்லவும், கேசவ நாய்க் கர் அவர் கிருக்கரல்லர்; பிரஹ்மஞானி அவரை யடிப்பவர் களுக்கு அளவில் காலம் நரகவேதனைகள் நீங்கா வாதலின் அடிக்கக் கூடாதென்று கூறவும், தாசில்தார் உன்னை வேலை யினின்றும் நீக்குவே னென்றார். அதைக்கேட்ட நாய்க்கர் இன்று முதல் யான் தக்ஷிணாமூர்த்தி சேவகனே யன்றி உன் சேவகனல்ல னென்றுரைத்து வில்லையைக் கழற்றி வைத்து விட்டு வெளியிற் செல்லவும், தாசில்தார் கோபங் கொண்டு தான் ஓர் பிரம்பினால் சுவாமிகள் திருமேனியில் ஓரடி யடித்தனர். உடனே சுவாமிகளெழுந்து துடைத்துக் கொண்டு "துடைபடும், துடைபடு" மென்று இரண்டுதரஞ் சொல்லிவிட்டு வெளியிற் சென்று விட்டது. அன்று முதல் மட்டு நாளைக்குள் அவன் உத்தியோகமும் போய், மனைவியு மிறந்து, தானும் நோய் முதலியவற்றால் பீடிக்கப்பட்டவனா

யினன். கேசவ நாய்க்கர் அற்றைநாள் முதல் சேவகத்தை நீக்கி தக்ஷிணாமூர்த்திக்கே சேவகனாகிச் சுவாமிகள் தெரு வாதிகளில் நடந்து செல்லும்போது சுவாமிகள் விஷயச் சுட்டுதலின்மையால் ஓரோரிடங்களில் தெருவி லிருக்கும் வேலிகளிலும் பக்கங்களிலுள்ள கள்ளி முட்களிலும் பள் ளங்களிலும் வீழ்ந்து பின் திரும்பும். அங்ஙனம் வீழாதிருக் கும்படி பின்றொடர்ந்து சென்று வேலி, கள்ளி, பள்ளம் எதிர்ப்படுமாயின் முன்சென்று கைநீட்டித் தடுத்துத் திரும் பும்படி செய்துகொண்டு சுவாமிகள் பின் செல்லுபவரா யிருந்தார்.

பின் ஓர்நாள் வன்மீகபுரம் பூசைத்துறையிலுள்ள ஓர் மரத்தடியிற் படுத்திருக்கும்போது சுவாமிமடத் தெருவி லிருக்கும் ஓர் பிராமண ஸ்திரீ வந்து ஸ்நானஞ் செய்து புடவை யணிந்துகொண் டிருக்கும்போது சுவாமிகள் கண் ணைத் திறந்துபார்க்கப் பிராமண ஸ்திரீயின் மார்பில் பால் பூரித்திருந்த தனம் காணப்பட்டது. அதைச் சிலந்திக்கட்டி யென நினைந்து மிகவும் வருத்தத்தைக் கொடுக்குமே என் றிரங்கி இரண்டுதரம் வாயினால் இச்சுக் கொட்டிவிட்டு கண்ணை மூடிக்கொண்டது. பிராமண ஸ்திரீ புடவையை யணிந்து சலந் திரட்டிக்கொண்டு தன் கிரகத்துக்குச் செல் லவும், குழந்தை பாலுக்கு அழுதலைப் பார்த்து வீட்டிலுள் ளவர் குழந்தைக்குப் பாலைக் கொடென்று கூறுவதற்கு முன்னரே பால்வற்றி ஸ்தனங்கள் சுருங்கிப் புருடர் மார்பு போலாயினதைப் பிராமண ஸ்திரீ பார்த்து, மாமன் மாமிக் குத் தான் ஸ்நான கட்டத்துக்குச்சென்றதும், அங்கு நடந் ததும், இங்கு வரும்போது தனங்கள் சுருங்கிவிட்டதும், தெரிவிக்க, அவர்கள் ஸ்நான கட்டத்தில் பார்த்தவர்

தக்ஷிணமூர்த்தி சுவாமிகளா யிருக்கவேண்டும்; நீ குழந்தையை எடுத்துக்கொண்டுவருவாய்; குழந்தையைச் சுவாமிகள் திருவடியில் வைத்துக் குழந்தைக்குப் பாலுண்டாகும்படி செய்யவேண்டுமென்று பிரார்த்திப்போமெனப் புகன்றுகொண்டு குழந்தையைக் கொடுவந்து சுவாமிகள் திருவடியில் வைத்துக் குழந்தை பாலின்றி வருந்துகிறது. பால் சுரக்கும்படி கிருபை செய்யவேண்டு மென்றனர். சுவாமிகள் கண்திறந்து குழந்தையையும் முன்பாக நிற்கும் தாய் முதலியவர்களையும் பார்த்து மிருதுவாக அமுதிருக்குமிடமா! அமுதிருக்குமிடமா! பெருகும்! பெருகும்! செல்வீரென்று அருளிச்செய்து பின் கண்களை முகிழ்த்துக் கொண்டது. பின் தாய் குழந்தையைக் கையிலெடுக்கவும் தனம் வளர்ந்து பாலும்பெருகியது. அப்பாலைக் குழந்தைக்குக் கொடுத்து யாவரும் துன்பநீங்கித் தக்ஷிணமூர்த்தியைத் தொழுது துதித்துக் கொண்டாடிக்கொண்டு கிரகஞ் சேர்ந்தார்கள்.

பின்னர் சிக்கற்றலத்தி லிருந்த பழனியப்ப செட்டியாரென்பவர் குடும்பக் குற்றங் கண்டு துறவராய் இனி நாம் நற்கதியடையச் செய்யுங் காரியம் யாதெனச் சிந்தித்துக் கொண்டிருக்கும்போது, தெருவிற் சென்றுகொண்டிருந்த இருவரில் ஒருவர் மற்றொருவரைப்பார்த்து, நாம் திருவாரூருக்குச்சென்று தக்ஷிணமூர்த்தி சுவாமிகளுக்குத் திருத்தொண்டு புரியில் சீக்கிரத்தில் நற்கதியை யடையலாமென்றார். அச்சொல்லை செவியேற்ற பழனியப்ப செட்டியார் இந்த வாக்கியம் நமக்காகவே பிறந்ததென்று துணிந்து உடனே துறவராய்த் திருவாரூரையடைந்து தக்ஷிணமூர்த்தி சுவாமிகளுக்கு ஆத்தமாதிய பணிவிடைகளைச் செய்து

தக்ஷிணாமூர்த்தி சுவாமிகள் கிருபாநோக்கத்தால் ஞானானு பூதியுற்று திகம்பரரா யிருந்தார். ; அப்போது மடப்புரம் கவரையர் தெருவிலுள்ள கவரையர்களில் கேசவ நாயக்கர், சேர்வை நாராயணசாமி நாயக்கர், பாப்பண செட்டியார், சென்னப்ப நாயக்கர், வீரா நாயக்கர், கண்ணப்ப நாயக்கர், வீரசைவ நஞ்சையர் மடத்து வெற்றி வேலையர், வைத்தி லிங்கப் பிள்ளை, சிதம்பரம் பிள்ளை, அப்பு முதலியார், முத்துச் சேண்டப் புரையர், கள்ளர் தெருவு கணபதி வாண்டையார், பாப்புக்கண்டியர், மாரிமுத்து நாயக்கர், நாராயணசாமி சேண்டப்புரையர் முதலிய பலபேர்கள் பழனியப்பச் சுவாமிகளிடத்தில் நாங்கள் திரவியந் தருகிறோம்; தாங்கள் தக்ஷிணாமூர்த்தி சுவாமிகளுக்குச் சமாதி யாலயம் முன்னமே கட்டுவிக்க வேண்டு மென்றார். அதற்குப் பழனியப்ப சுவாமிகள் சுவாமிகளின் திருவுளக் குறிப்பை யறிந்து ஆலயஞ் செய்விக்க வேண்டுமென்றார். அப்படியே செய்யலா மென யாவரும் ஒன்றுகூடிச் சோமநாத சுவாமி கோவிலில் உபசாந்த நிலைமையிலிருந்த சுவாமிகள் முன் சென்று நமஸ்கரித்தெழுந்து வணக்கத்தோடு நின்றார்கள். அப்போது சுவாமிக ளெழுந்து ஆற்றங்கரையிலேறி தெற்கே நோக்கிச் செல்லப் பழனியப்ப சுவாமிகள் முதலியோரும் பின்றொடர்ந்து சென்றார்கள். அப்போது சுவாமிகள் கரையின் கீழிறங்கி ஓரிடத்தில் சற்று நின்று பின் தெற்கே சென்றுவிட்டது. பின் றொடர்ந்து வந்தவர்களில் ஒருவர் சுவாமிகள் நின்றவிடமே குறிப்பிட்ட விடமா யிருக்கலா மென்றெண்ணி அவ்விடத்திலுள்ள மணலை கையாற் குவித்தார். அதில் ஓர் பொற்பண மிருக்க யாவரும் பார்த்து இதுவே சுவாமிகள் திருவுள்ளத்திற்பட்ட விடமெனத் துணிந்து நாட்பார்த்து ஆலய முகூர்த்தம் செய்தார்கள்.

இது விஷயந் தெரிந்த திருவாரூர் பாவா முதலியார் முதலிய தனவான்களும், திருவாரூரிலும் பக்கத்துக் கிராமங்களிலுமுள்ள பக்தர்களாகிய மிராசுதார்களும், ஏழைக் குடிகளும் அவ்வவர்கள் சத்தியானுசாரமாக பிரியத்தோடு கொண்டுவந்து கொடுக்கும் திரவியம், செங்கல், கருங்கல், சுண்ணாம்புகளையும் தரிசனைக்கு வருபவர்கள் பாதகாணிக்கையாக வைக்கும் திரவியங்களையுங் கொண்டு பழனியப்ப சுவாமிகள் கருப்பக்கிரகம், அர்த்தமண்டபம், மகாமண்டபம், பிரகாரம், பத்தி மண்டபம், கோபுரம், முன் மண்டபம், சவுக்கண்டி விமான மண்டபம், படித்துறையாதிகளையும் சுவாமிகள் ஐக்கியமானபோது கருப்பக்கிரகத்துள் சமாதி வைத்ததற்குச் சுரங்க மார்க்கத்தையும் செய்வித்து கருப்பக்கிரகத்தில் தஞ்சாவூர் சரபோஜி மகாராஜா காசியிலிருந்து கொணர்ந்து கொடுத்த பாணலிங்கத்தை ஸ்தாபித்து கும்பாபிஷேகம் செய்து அன்று முதல் நித்திய நைமித்தியாதி பூசைகள் நடத்திவரப் பட்டது. இங்ஙனம் நடத்தி வரும் காலத்தில், வடபாதி மங்கலம் முதலியார் சுவாமிக்கு ஆலயங்கட்டி முடிந்து விட்டது; இனி பூசையாதிகளுக்குப் பூஸ்திதி ஏற்படுத்தவேண்டு மென்று கருதி சுவாமிகள் பேரால் முத்திரியோலையில் பத்துவேலி நிலததைத் தான சாசனமா எழுதிக்கொண்டு வந்து சுவாமிகள் பாதத்தில் காணிக்கையாக வைத்து நமஸ்கரித்தெழுந்து பேரன்போடு வணக்கமாய் நின்று சுவாமின். அடியேன் பத்து வேலி நன்செய் நிலத்தைச் சுவாமிகளுக்குத் தானசாசனம் பண்ணியிருக்கிறேன்; அதனைச் சுவாமிகள் கிருபைகூர்ந்து அங்கீகரித்துக்கொள்ள வேண்டும்; என விண்ணப்பித்தனர். சுவாமிகள் திருக்கரத்தால் முத்திரியோலையை எடுத்து முதலியாரைப் பார்த்து அப்பா நீ நமக்குக் கொடுத்தாய், நாம்

உனக்குக் கொடுக்கின்றோம், நீ கெட்டியாய் வைத்துக் கொள்; குறைவு வராது என்று சொல்லிக் கொடுத்தது. கொடுக்கும்போது முதலியார் பெற்றுக்கொள்ளச் சற்று யோசித்தார். அங்ஙனம் யோசிப்பதைச் சுவாமிகளைச் சூழ்ந்து நின்ற பெரியோர்கள் அறிந்து ஐயா சுவாமிகள் திருக்கரத்தால் கொடுப்பது குறைவுபடாத செல்வமாக விருக்கும் தாமதியாமல் பெற்றுக்கொள்ளு மென்றார்கள். உடனே வணக்கத்தோடு பெற்றுக்கொண்டார்.

பின்ன ரொருநாள் தியாகராஜப் பெருமான் இரத உற்சவ தரிசனத்துக்குத் தஞ்சை சரபோஜி அரசன் வந்தபோது உடன் வந்த சர்க்கிலைப் பார்த்து நாம் மாலைப் போது தக்ஷிணாமூர்த்தி சுவாமிகள் தரிசனத்துக்குப் போதல்வேண்டும். நம்மால் தானஞ் செய்யக்கூடியதாகச் சமீபத்தி லிருக்கிற கிராமங்களில் ஒன்றை தக்ஷிணாமூர்த்தி சுவாமிகளுக்குத் தானஞ் செய்யவேண்டும் என விரும்புகிறேன். ஆகையால் நம்மைக் கேட்டுக்கொள்ளும்படி சுவாமிகள் சிஷர்களுக்குத் தெரிவிப்பதோடு தானஞ்செய்யத் தக்க கிராமத்தையுந் தெரிவித்து வைப்பாயென் றுத்தரவு செய்தார். உடனே சர்க்கில் தக்க கிராமங்களை யெழுதி வைத்துக்கொண்டு தாசில்தாரை அழைத்து தக்ஷிணாமூர்த்தி சுவாமிகள் தரிசனத்திற்கு மாலையில் மகாராஜா வருகிறார்கள். அப்போது மகாராஜா அவர்களிடத்தில் அங்குள்ளவர்களை இதிலெழுதப்பட்டுள்ள கிராமங்களில் ஒன்றைக்கேட்டுக்கொள்ளும்படி செய்யுமென்று தானெழுதி வைத்திருந்த ஜாப்தாவைக் கொடுத்தார். உடனே தாசில்தார் வாங்கிக்கொண்டு பழனியப்பசுவாமியாகிய திருப்பணிச் சுவாமியைக்கண்டு சர்க்கில் தந்த ஜாப்தாவைக் கொ

டுத்து சர்க்கில் கூறியதையுந் தெரிவித்தார்; திருப்பணிச் சுவாமிகள் அப்படியே ஆகட்டுமென்று ஜாப்தாவை வாங்கிக் கையில் வைத்துக்கொண்டு வந்து கோவில் குடவரை வாயிலில் கால் வைக்கவும், உள்ளே மகா மண்டபத்தில் கட்டிலிற் படுத்திருந்த சுவாமிகள் "சகல உலகமும் நம்மிடத்தில் ஆகாயத்தில் நீல பீதாதிகள்போல ஏக தேசத்தோற்றமாயிருக்க ஒருவன் சிறிது நிலம் கொடுக்கின்றானும் அதை ஒருவன் பெற்றுகொள்கின்றானும், இவனன்றோ கானல் நீரை யுண்டு களைதீரக் கருதினன்" னென்றது. அவ்வாக்கியங் கேட்ட திருப்பணிச் சுவாமிகள் பயந்து சுட்ட சட்டியைக் கைவிடுவது போலக் கையிலிருந்த ஜாப்தாவை எறிந்து விட்டுச் சும்மா விருந்தது. பின்னர் மகாராஜா மாலையில் தமது தளங்களோடு தக்ஷிணாமூர்த்தி தரிசனத்துக்கு வந்து சுவாமிகள் சந்நிதியில் தம்முடன் எடுப்பித்து வந்த பழவர்க்கம் பலகார வர்க்கங்களை வைத்துப் பிரதக்ஷணம் வந்து நமஸ்கரித் தெழுந்து சுவாமிகள் திருவடியில் தன்னால் செய்வித்த சொர்னப் பாதுகையைப் பூட்டித் தந்தத்தாலாகிய யோக தண்டையும் வைத்துப் பீதாம்பரங்களைத் திருமேனியிற் சாத்தி சில திரவியங்களைப் பாத காணிக்கையாக வைத்துப் பின்னும் நமஸ்கரித்து எழுந்து வணக்கத்தோடு விபூதிப் பிரசாதத்தை விரும்பி இரண்டு கைகளையும் நீட்டி விரித்துக்கொண்டு நின்றார். அப்போது சுவாமிகள் அரசனை நோக்கா திருப்பதைப் பக்கத்தில் நின்றுள்ள திருப்பணிச் சுவாமிகள் பார்த்து விபூதித் தட்டை சுவாமிகள் திருக்கரத்துக்கு அருகாக ஏந்திக் கொண்டு சுவாமி! மகாராஜா அவர்களுக்கு விபூதி யளித்தருளவேண்டு மென்னப் பிரார்த்தித்தனர். பின் சுவாமிகள் விபூதியை யெடுத்து எறியவும் அது மாகராஜாவின் கரத்தில் விழுந்தது.

அதனை இராஜாவானவர் அன்போடு சிர முதலியவைகளிற் றரித்துக்கொண்டு தோத்திரஞ் செய்து நின்றார். பின்னர் நாம் சர்க்கிலுக்கு உத்தரவு செய்தபடி இங்கு ஒருவரும் நம்மைக் கேட்கவில்லையே என்றெண்ணி சுவாமிகளை நோக்கி நம்மாலிந்த விடத்துக்கு செய்யத்தக்கது யாதென்றார். அதற்குத் திருப்பணிச் சுவாமிகள் மகாராஜா அவர்கள் இந்தச் சந்நிதானத்தில் சிரத்தைவைக்க வேண்டிய தொன்றைத் தவிர இவ்விடத்துக்கு யாதொரு குறைவு மில்லை என்றனர். உடனே அரசன் பெரிய மோராக்கள் நூற்றெட்டால் அர்ச்சனை செய்து சில மோராக்களைப் பாதகாணிக்கையாக வைத்துப் பின்னும் நமஸ்கரித்துக் கொண்டு தன் யானையிற்போட்டு அடித்துக் கொண்டு வந்த நகாரக்களி லொன்றை சுவாமிகள் பூசாகாலத் தடித்தற்கு இருக்கட்டுமென்று இறங்கிச் சந்நிதானத்தில் வைத்துவிட்டுத் தன் பரிவாரங்களோடு மகாராஜா இருப்பிடஞ் சேர்ந்தார்.

பின்னர் நாகபட்டினம் வாணக்காரத் தெருவிலுள்ள சுப்பபிள்ளை யென்பவர் சுவாமிகள் மகிமையைக் கேள்வியுற்று புத்திரப்பேற்றையுஞ் செல்வத்தையும் விரும்பினவராய் மனைவியோடு திருவாரூருக்கு வந்து சுவாமிகளைத் தரிசித்து பிட்சை செய்வித்துச் சுவாமிகளின் பரிகலச்சேடத்தை யுட்கொண்டனர். இவ்வாறு குருவாரந்தோறும் வந்து பிட்சை செய்வித்து பரிகலச் சேடத்தைப் புசித்துக் கொண்டு வருங் காலத்தில் புத்திரப்பேறும் உண்டாய்ச் செல்வமும் பெருகியது. அக்காரணத்தால் சுவாமிகளை மறவாத சித்தமுடையரா யிருக்குங் காலத்தில் வியாபார நிமித்தம் சில திரவியங்களை எடுத்துக் கொண்டு முத்துப்பேட்டைக்கு இப்பால் ஒரு மயில் தூரத்திற் செல்லும்போது

சூரியன் அஸ்தமனமாயினன். அப்போது சில திருடர்கள் வந்து வண்டியை மறித்துச் சுப்ப பிள்ளையைக் கீழே தள்ளி இம்சை செய்யும்போது அவர் பயந்து நடுங்கி ஆபத்சகாய ராகிய சுவாமியை நினைத்து அப்பா தக்ஷிணாமூர்த்தி! யானென் செய்வேன்! நீயே தஞ்சமென்று கூறி ஓலமிட் டார்! அச்சமயத்தில் முக்காத தூரத்திலுள்ள திருவாரூ ரில் மடாலயத்தினுள்ளே சயனித்திருந்த தக்ஷிணாமூர்த்தி சுவாமிகள் எழுந்து கோவிலுக்கு வெளியில் வந்து அடா வீரா! சுப்பன் திருடர்கையில் அகப்பட்டுக் கொண்டான்! சீக்கிரம் போடா வென்று இரண்டுதரஞ் சொல்லிவிட்டு முன்போற் சென்று சயனித்துக்கொண்டது; சுப்ப பிள்ளை ஓலமிடும்போது பக்கத்தில் பனைமரத்திற் கள் கட்டிக்கொண் டிருந்த சாணார்களைப்போலப் பன்னிரண்டு ஆட்கள் இதோ வந்து விட்டோமென்று சொல்லிக்கொண்டு ஓடிவந்து திரு டர்களை மேல்விழுந்து அடிக்கவும் அத் திருடர்கள் உயிர் தப்பித்துக்கொண்டு ஓடிவிட்டார்கள். பின்னர் சுப்ப பிள்ளை யை வந்த பன்னிருவரும் பார்த்து நீர் அஞ்சவேண்டாம்; எங்கே செல்ல வேண்டிய தென்றார்கள். சுப்ப பிள்ளை முத்துப்பேட்டைக் கென்றார். ஆனால் நாங்களும் அவ்விடந் தான் வருகிறோம்; வாருமென் றழைத்துக்கொண்டு முத் துப்பேட்டை எல்லை வரையிற் சென்று நாங்கள் தக்ஷிணா மூர்த்தி சுவாமிகள் ஏவலாளரென்று சொல்லி மறைந்து விட்டனர். அம்மொழியைக் கேட்ட சுப்ப பிள்ளை சுவாமி களிடத்தும் பேரன் புடையராய் முத்துப்பேட்டைக்குப் போய்க் காரியங்களை முடித்துக்கொண்டு திருவாரூருக்கு வந்து சுவாமிகள் சந்நிதானத்தில் நமஸ்கரித்தெழுந்து முத் துப்பேட்டையின் சமீபத்தில் தனக்குத் திருடர்களால்

நேர்ந்த அபாயத்தையும், அச்சமயத்தில் தான் தக்ஷிணா மூர்த்தி சுவாமிகளை நினைத்து நீயே தஞ்சமென்றழுததை யும், அப்போது பன்னிரண்டு சாணார்கள் ஓடிவந்து திரு டர்களை அடித்துத் துரத்தி எனக்குத் தேறுதல் சொல்லி முத்துப்பேட்டை எல்லையிற் கொண்டு போய்விட்டு நாங்கள் தக்ஷிணாமூர்த்தி சுவாமிகள் ஏவலாளர்க ளென்று சொல்லி மறைந்ததையும் யாவர்க்கும் வெளியாகக் கூறினர். அப் போது மடத்திலுள்ளவர்கள் நான்கு தினத்துக்கு முன் அஸ்தமனகாலத்தில் கோவிலுட் சயனித்திருந்த சுவாமிகள் திடீரென வெளியிலெழுந்திருந்து வந்து "அடே வீரா! சுப்பன் திருடர் கையி லகப்பட்டுக் கொண்டான்! சீக்கிரம் போடா!!" வென்று இரண்டுதரம் புகன்று முன்போ லுள்ளே சென்று சயனித்துக்கொண்டது; அன்று சுவாமிக ளருளிய குறிப்புரை இன்று வெளியாயிற் றென்றார்கள். இங்ஙனம் அணிமைத் தொண்டர் கூறக் கேட்ட சுப்ப பிள்ளை சென்னியிற் கூப்பிய அஞ்சலியஸ்தராய்ப் பயபக்தி விசுவாசத்தோடு நின்று ஆபத்துக் காலத்தில் இரட்சித்தரு ளிய கருணா நிதியே! அடியேனை முற்றும் இரட்சிக்க வேண் டும்; என் உடல் பொரு ளாவி மூன்றையும் நின்திருவடிக் கே தத்தஞ் செய்தே னென்று விண்ணப்பித்து நமஸ்கரித் தெழுந்து வடக்கு இரத வீதியில் சுவாமிகள் பேரால் ஒரு திருமடமமைத்துச் சுவாமிகள் திருவுருவத்தையும் அமைத்து வைத்தனர். இது இங்ஙன நிற்க,

பற்பல தேசங்களினின்றும் ஸ்ரீ தியாகேச பெருமான் இரதோற்சவ தெரிசனத்துக்கு அவ்வவர் சீடவர்க்கங்க ளோடு வழக்கம்போல் வந்துகொண் டிரா நின்ற பிராமண சந்நியாசியர்களில் பரமாம்ஸர்களாகிய கிருஷ்ணானந்தகிரி சுவாமிகள் முதலிய சிலர்கள் ஸ்ரீகுரு தக்ஷிணாமூர்த்தி சுவாமி

8

களது ஞானானுபூதி நிலைமையையும், சாபானுக்கிரக சாமர்த்தியத்தையும் பல பேர்களாற் கேள்வியுற்று இப்படிப்பட்ட மகானைத் தரிசிக்கவேண்டு மென்னும் பேரவாவுடையவர்களா யிருந்து சுவாமிகளை இருப்பிடந் தேடித் தரிசிக்கலா மென்றால் பொறாமை மிக்க அவிவேகிகளாகிய பிராமணர்கள் குறை கூறுவார்களென்னுங் கருத்தானும், சுவாமிகள் தெருக்களிலோரிடத்திலேனு மெதிர்ப் படாமையானும் பல ஆண்டுகளிலுந் தரிசனங் கிடையாமற் போயிற்று. பின்னோர் ஆண்டு இரதோற்சவத்திற்காக முன் போலவே எதீஸ்வரர்க ளெல்லாம் வந்து எக்னேசுவரன் கோவிலில் சேர்ந்து சாஸ்திர விசாரஞ் செய்து கொண்டிருக்கும்போது தக்ஷிணாமூர்த்தி சுவாமிகள் கமலாலயக் கீழ்கரைப் படித்துறையில் வந்து சயனித்திருப்பதைக் கண்டு அநேக ஜனங்கள் கூடித் தரிசனஞ் செய்துகொண்டு கூட்டமா யிருப்பதை கமலாலயம் மேற்கரை எக்னேசுவரன் கோவிலிலிருந்த சிலர் பார்த்து பக்கத்தில் நின்றவர்களைக் கீழ்கரையில் ஜனங்கள் கூடியிருப்பதற்குக் காரணம் என்னென்று வினவ, தக்ஷிணாமூர்த்தி சுவாமிகள் படித்துறையிற் சயனித்திருக்கிறது; அதுவே காரணமென்று கூற, நெடுநாள் வறியனுய்ப் பொருள் வேண்டுமென்று தவம் புரிந்தவன் புதைய லெதிரே யிருக்கிறதென ஒருவன் சொல்லக் கேட்டு மகிழ்வதுபோல அங்கிருந்த கிருஷ்ணானந்தகிரி சுவாமிகள், சங்கர சரஸ்வதி சுவாமிகள், இராமானந்த சுவாமிகள் ஆகிய பரமாம்ஸ சந்நியாசியர்கள் மூவருங் கேட்டு மகிழ்வுற்று இன்று புண்ணிய தினமாகையால் கமலாலயப் பிரதக்ஷிணஞ் செய்யவேண்டு மென்று ஒருவர்க் கொருவர் வார்த்தையாடிக்கொண்டு வரப் பிரியமுள்ளவர்கள் வரலாம்; மற்றையர்க ளிருக்கலாமென்று கூறிப் பின்னர் வெளிப்பட்

டுக் கமலாலயத்தை வலப் பிரதக்ஷணமாகச் செல்லும்போது அங்குள்ள சந்நியாசியர்கள் முதலிய சிஷர்களும், பின்னே சென்றனர். சென்ற அனைவர்களும் கமலாலயக் கீழ்கரைப் படித்துறையில் வெயிலின் உஷ்ணந் தோன்ருமல் படுத் திருக்கும் தக்ஷிணுமூர்த்தி சுமாமிகளைப் பார்த்து கிருஷ் ணனந்தகிரி முதலிய பரமாம்ஸர்களும் மற்றையர்களும் வெயிலின்றிய விருக்ஷ நிழலிற் சயனித்திருந்தால் சுகமா யிருக்குமே என ஒவ்வொருவரும் நினைந்தார்கள். நினைக்க வும், சுவாமிகள் புன்னகைகொண்டு "சேதனமாகிய ஆன்மா வுக்கு அசேதனமாகிய விருக்ஷமோ சுகத்தைத் தரும்? தரு மெனின் கானற் சலமும் உஷ்ண பூமியைக் குளிரச்செய்யும். உண்மை நோக்கமின்மையே பேதபிரதீதிக்கு மூலமென" அருளிச்செய்து பின் வாளாவிருந்தது. சுவாமிகள் திரு வாய்மலர்ந்த வாக்கியங்களைச் செவியேற்ற கிருஷ்ணனந்த கிரி, சங்கர சரஸ்வதி, இராமானந்த பாரதி என்னும் பர மாம்ஸர்களும் தங்கள் தங்கள் மனதில் இவ்வாக்கியம் நமக் குச் செய்த உபதேச வாக்கியமென்று சிந்தித்து சற் றசை வற நின்று மனத்தாற் சுவாமிகளுக்குச் செய்யவேண்டிய வழிபாடுகளைச் செய்து பின்னர் கமலாலயத் தென்கரை வழியாக மேல்கரை வந்து சுவாமிகள் சயனித்திருக்கும் திசையை நோக்கி நின்று இங்கிருந்து வெளிப்படையாகவும் நமஸ்காரஞ் செய்ய வேண்டுமென்னுங் கருத்தை யுள்ளே பொதிந்து கொண்டு பார்ப்பவர்களுக்கு இவ்விடத்திலிருந்து பார்க்கும்போது தியாகராஜர் கோவிற் றூபி தெரிகின்ற மையால் அதனை ஈண்டு நமஸ்கரித்துக் கொள்வது உத்தமத் தினும் உத்தமமாமென்று சொல்லிக்கொண்டு விதியுக்த மாக நமஸ்கரிக்க, மற்றையர்களும் அங்ஙனமே நமஸ்கரித் தார்கள்.

பின்னர் எக்ஞேசுவரர் கோவிலிற் சென்று சீஷர்களைத் தவிர மற்றையர்கள் நீங்கியபோது தங்கள் சீஷர்களைப் பார்த்து கிருஷ்ணானந்தகிரி சுவாமிகள் இன்றைத் தினமே நமக்கு மிகுந்த சுபதினமாகும்; எதனாலெனின்; பதினைந்து வருடமாக எனது சித்தத்தி லெழுந்துகொண் டிருந்த சங்கற்பம் இன்று முடிவுற்றது; இஃதன்றி யான் சுவாமிகளைத் தரிசனஞ் செய்யும்போது வெயிலிலிராமல் விருக்ஷ நிழலிலிருந்தால் சுகமாயிருக்குமே யென்று நினைத்தேன், எனது எண்ணத்தைச் சுவாமிக ளறிந்து "சேதனமாகிய ஆன்மாவிற்கு அசேதனமாகிய விருக்ஷமா சுகத்தைத் தரும்? தருமெனில் கானற்சலமும் உஷ்ண பூமியைக் குளிரச்செய்யும்" உண்மை நோக்கமின்மையே பேதத் தோற்றத்திற்கு மூலமென எனது சித்தப் பேதபாவனை நீங்கி யுபசாந்தியை யடையும்படி யுபதேச வாக்கியங்க ளருளியது. அவ்வாக்கியங்கள் சனகாதியர்க்குப் பரசிவம் கல்லாலடியில் தக்ஷிணாமூர்த்தமாக விருந்து அருளிய வாக்கியங்களாகும், என்று மொழியவும், சங்கர சரஸ்வதி, இராமானந்த பாரதி முதலியவர்களும் மற்றுமுள்ள சாதுக்களும் சுவாமிகள் நினைத்தபடியே யாங்களும் நினைந்தோம் அப்போது சுவாமிக ளிவ்வாக்கியங்களைக் கூறியது. இவ்வாக்கியங்கள் கல்லாலடியிற் பரசிவம் சனகாதியருக்கு உபதேசித்த வாக்கியங்களானால் இவ் வாக்கியங்களின் பொருளை எங்களுக்கு விரிவாக எடுத்துரைத்தல் வேண்டுமென யாவரும் பிரார்த்திக்க; சுவாமிகள் கூறிய வாக்கியத்தின் பொருளைக் கிருஷ்ணானந்தகிரி சுவாமிகள் மூன்று நாள் வரையிலும் உபந்யாசித்தார்கள். அதைக்கேட்ட சங்கர சரஸ்வதி முதலிய எதீஸ்வரர்களும் மற்றைச் சிஷ்ய குழாங்களும் இப்பொருள் சிஞ்ஞாசுக்களுக்கு மிக்க உறுதியைப் பயப்பிக்குமாதலால்

நூலாகச் செய்தருள வேண்டுமெனப் பிரார்த்திக்க, கிருஷ்ணானந்தகிரி சுவாமிகளும் "தக்ஷிணாமூர்த்தி சுவாமிகள் வாக்கிய சிந்தன" மெனப் பெயரிட்டு வடமொழியில் நூலாகச் செய்யப்பட் டிருக்கின்றது.

பின்னொரு நாள் திருவாரூர் கொத்த... வேளாளர் குலத்துதித்த கல்வியறி வடக்கம். குருலிங்க சங்கம பக்தியிற் சிறந்தவராயும், கொட்டகை பந்தற் சிங்கார வேலைகளில் வல்லவராயும், அருணாசல மென்னும் நாம முடையராயும், தக்ஷிணாமூர்த்தி சுவாமிகளையே சதா தியானஞ் செய்பவராயும் ஒருவர் இருந்தனர். அவர் ஸ்ரீரங்கம் ஏகாதசி உற்சவத்திற்கு கொட்டகைப் பந்தற் சிங்காரஞ் செய்வதற்கு அழைக்க, அவர் அதற்கு உடன்பட்டு ஸ்ரீரங்கஞ் சென்று கொட்டகைச் சிங்காரவேலை பார்த்துக் கொண்டிருந்தனர். ஒருநாள் கொட்டகையில் வர்ன ரேக்கு முதலியவைகளை ஒட்டி அலங்காரஞ் செய்து கொண்டிருக்கும்போது சாரத்தினின்றுந் தான் தவறிக் கீழே விழும்போது தக்ஷிணாமூர்த்திக்கு அபயம் என்றார்.

அப்போது கமலாலய மேல்கரையில் சயனித்துக்கொண்டிருந்த தக்ஷிணாமூர்த்தி சுவாமிகள் தனது வலக்கையை உயரத்தூக்கி தக்ஷிணாமூர்த்தியை நம்பினால் தக்ஷிணாமூர்த்தி என் செய்வானென்று கூறி ஓர் பதார்த்தத்தைத் தாங்கி மிருதுவாகக் கீழே வைப்பது போலத் தூக்கிய கரத்தைக் கீழே வைக்கவும், சுவாமிகள் வெயிலிற் படுத்திருப்பதைக் கண்டு குடைகளைக்கொண்டு நிழல் செய்துகொண்டிருந்த அனைவரும் எவ்விடத்திலோ உன்னதமான ஸ்தானத்திலிருந்து தவறிக் கீழே விழுந்த ஓர் பக்தனைச் சுவாமிகளிங்கிருந்தபடியே திருக்கரத்தா லேந்திக் கீழே வைத்ததாகத் தோற்றுகிறது. அப் பக்தனை நாம் தரிசிக்கக்

கிடைக்குமோ வென்று ஒருவருக்கொருவர் சொல்லிக் கொண்டனர். அப்போது ஸ்ரீரங்கத்தில் ஓர் பனைப்பிரமாண உயரமுள்ள கொட்டகைப் பந்தலிலிருந்து விழுந்தவர்க்கு ஓர் வித வுபாதியுமின்றி யாரோ ஒருவர் தாங்கிப் பூமியில் வைத்ததாகத் தோற்றிற்று அப்போதே யான் இனி தக்ஷிணாமூர்த்திக்கு வேலைக்காரனே யன்றி மற்றைய ரெவர்க்கும் வேலைக்காரனன் றெனச் சொல்லிக்கொண் டெழுந்து அவ்விடம் விட்டுப் புறப்பட்டு மூன்று நாளிவ் விடம் வந்து தக்ஷிணாமூர்த்தி சுவாமிகள் பாதத்தில் நமஸ் கரித்தெழுந்து சிரமேற்குவித்த கையினராய் நின்று திரு வரங்கத்துக் கொட்டகையி லிருந்து விழுந்த வென்னை இங்கிருந்தே இரக்ஷித்த கருணாநிதியாகிய உமது பெரு மையை என்னென்று புகல்வேன்!! என்னையனே! அருட் பெருங் கடலே! குணப்பெருங் குன்றே! மதிப்பறு நிதி யமே! மாசிலாமணியே என்று பலவாறு துதிக்கவும் சுவாமி கள் பக்கத்தினின்ற வன்பர்கள் மூன்று தினத்துக்கு முன் கமலாலயக்கரையில் சயனித்திருந்த சுவாமிகள் தக்ஷிணா மூர்த்தியை நம்பினால் தக்ஷிணாமூர்த்தி என் செய்வானென வசனித்துக்கொண்டு ஓர் கையை உயரத் தூக்கி ஏந்திய பாவனையாக விரித்துக் கீழே யிறக்கிவைத்தது இந்த அன் பரைத்தானென, தக்ஷிணாமூர்த்தி சுவாமிகளின் சருவக் ஞத்வத்தையும் பெருங்கருணையையும் தபோசித்தியையும் வியந்து கொண்டாடியதோடு சுவாமிகள் கிருபைக்குப் பாத்திரராகிய அருணாசலம் பிள்ளையையும் வியந்தனர், அன்று முதல் அருணாசலம் பிள்ளை குடும்பப்பற்றினை யொழித்து துறவாச்சிரமியாய் உடற்குயிர்போலும், ஊசி நூற்போலும் கட்கிமைபோலும் சுவாமிகள் திருவடியை நீங்காமற் றிருத்தொண்டு செய்துகொண் டியிந்தனர். இத்

தங்கைய திருத்தொண்டின் விசேடத்தாலும் சுவாமிகள் வீட் சண்யத்தானும் சில நாட் சென்ற பின் சொருபானுபூதி யுற்று சுட்டிறந்து நின்று திகம்பரராயினர்.

பின்னர் ஏனங்குடி புத்தகரமென்னும் ஓர் சிற்றூறில் வேளான் செட்டி மரபிற் றோன்றி யசுவாமிநாத செட்டியா ரென்பவ ரொருவ ரிருந்தனர். அவர் கல்வி யறிவு அடக்க வொழுக்கங்களிலும் குருலிங்க சங்கம பக்தியிலும் சிறந்த வர்; பெரியோர்மாட்டு வேதாந்த சாத்திர பாடங் கேட்டல் சிந்தித்தல், தெளிதல், நிட்டை கூடலாதிகளுடையராய் இல்லறநெறிவழா தொழுகிவருங் காலத்து அவர்க்குப் புத் திரியாகவுதித்த விசாலாக்ஷி யென்னும் புதல்விக்கு பருவ காலம் வருவதற்கு முன்னரே தேக முழுதிலும் மேகரோகம் பரவி கரும்பாறைபோற் றடித்து சுய வடிவத்தை மறைத்தது மன்றி மிக்க தினவையு முண்டாக்கியது. அத் தினவுக்கு ஆற்றாதவளாய்த் தன் கைகளாற் சொறிதலினாலும் செங் கன் முதலியவற்றாற் தேய்த்தலினாலும் மர முதலியவை களில் பசுக்களைப்போல் உரோஞ்சுதலினாலும் மெய் முழு தும் இரத்தமயமாகி வூன் வடிதலும், ஈக்கள் மொய்த்தலுந் துர்க்கந்தம் வீசுதலுமா யிருப்பதைத் தந்தையாகிய சுவாமி நாத செட்டியார் பார்த்துச் சகியாதவராய் பல வைத்தியர் களைக் கொண்டு பல மருந்துகளைக் கொடுப்பித்தும் நோய் நீங்காம லிருப்பதைக்கண்டு மிக்க வியாகூல சித்தராயிருந் தனர். அக்காலத்தில் மார்க்கத்தில் செல்லும் ஓர் பெரிய வரைக் கண்டு தமது மனைக் கழைத்துப் பல முகமன்கூறிச் சுவாமின்! என் புதல்வியாகிய விப் பெண்ணுக்கு நேர்ந் துள்ள விந் நோய் நீங்குதற்குறிய ஔடத மிருந்தாற் கொடுத்தருள வேண்டுமெனக் கூறினர். அச்சொற்கேட்ட துறவர், இந் நோய் மிக்க பாப பலத்தாற் றோன்றியதாகலின்

மருந்தா னீங்குவ தன்று. ஆதலா லிப்பாவ நீங்கி நோயு நீங்குதற்கு வேறோர் மார்க்கமுளது: அதாவது ஓர் தினத்தில் இலட்சந் துறவினர்க் கன்னமளிக்க வேண்டு மென்றனர். அதைக்கேட்ட செட்டியார் யான் அவ்வளவு செய்யுந் தகுதியுடையே னல்லவே என்செய்வே னென்றனர். அதற் கப்பெரியோர் யானொரு பாயஞ் சொல்வேன்; அங்ஙனஞ் செய்தியேல் அநேக இலட்சந் துறவர்க்கு அன்னமிட்டவ னுவா யென்றனர். அவ் வுபாயத்தைக் கூறியருள வேண்டு மென்று பணிந்துகேட்க, இங்ஙனங் கேட்ட செட்டியாருக் குப் பெரியவர் திருமூல நாயனார் திருவாய் மலர்ந்தருளிய திருமந்திரத்தை மேற்கோளாக்கிச் சொல்லுவாராயினர்.

மேற்படி திருமந்திரச் செய்யுள் மாகேஸ்வர பூஜையில்

1. தண்டறு சிந்தைத் தபோதனர் தாமகிழ்ந்
துண்டது மூன்று புவனமு முண்டது
கொண்டது மூன்று புவனமுங் கொண்டதென்
றெண்டிசை நந்தி யெடுத்துரைத் தானே.

10. வித்தகராகிய வேடத்த ருண்டவூ
ணத்த னயன்மா லருந்திய வண்ணமாஞ்
சித்தந் தெளிந்தவர் சேடம் பருகிடின்
முத்தியாமென நம் மூலன் மொழிந்ததே

எனக் கூறியிருத்தலால் பிரமஹ்மக்ஞானியாகிய ஒருவருக்கு நீ அன்ன மளிப்பாயாயின் மூன்றுல கத்தார்க்கும் முத்தே வர்க்கும் அன்ன மளித்தவனுவா யென்றனர். அதைக்கேட்ட செட்டியார் அத்தகைய பிரஹ்மக்ஞானியானவ ரெங்கிருக் கின்றனர்? அவர் பெயர் யாதெனக் கேட்டனர். அதற்கப் பெரியராகிய துறவர் ஞானியைக் காண்பது மிக்க வருமையாயினும் இவ் வுலகஞ்செய் புண்ணியப் பேற்றால் செல்வத் திருவாரூரில் ஓடம் போக்கியாற்றி னருகில்

பிரஹ்மக்ஞானியும் நடேசப்பிரான் இட்டருளிய தக்ஷிணாமூர்த்தி யென்னும் திருநாம முடைய திகம்பரராகிய பெரியா ரொருவருளர். அவருக்குப் பிக்ஷை செய்வித்து அப் பரிகலசேடத்தை மனையாட்கும் மகட்கும் கொடுத்து நீயுமருந்துவா யென்றுரைத்தனர். அப்போது செட்டியார் அங்ஙனமே முன்வருங் குருவாரத்தன்று சென்று செய்கின்றேன்; தாங்களும் அடியேனுக்குத் துணையாக வரல் வேண்டும்; இப்போது என் மனையிற்றானே சுவாமிகள் பிக்ஷை செய்துகொள்ள வேண்டுமென்றனர். அதற்குப் பெரியார் செட்டியாரைப் பார்த்து நமது மனையில் ஓரடியவருக் கன்ன மளித்தால் அவ்வொருவர்க்கிட்ட புண்ணிய மாத்திரம் நமக்குண்டாம். உண்டவர்க்குப் பசி நீங்குவதன்றி வேறு பயனில்லை. பிரஹ்மக் ஞானியாகிய ஒருவர்க்குப் பிக்ஷை செய்வித்து அப் பிரசாதத்தோடு ஓர் துறவிக்கு அன்ன மளித்தால் கோடி - துறவினர்க்கு அன்ன மளித்த பயனுண்டாம். உண்டவர்கட்குப் பசிநோய் நீங்குதலோடு பிறவி நோய் நீங்கிவிடும். ஆதலால் தக்ஷிணாமூர்த்தி சுவாமிகளுக்கு உன்னூற் பாகஞ்செய்து நிவேதனஞ் செய்வித்த அன்னமாதிய பிரசாதங்களோடு நமக்கும் பிக்ஷை செய்விப்பாயானால் அது அநேக துறவினர்க்கு உணவருத்திய பயன் உனக்குத் தருவதுமன்றி உண்ட எனக்குப் பசிநோயோடு அதற்குக் காரணமாகிய ஜெனன நோயையும் நிவர்த்திக்கு மாதலால் தக்ஷிணாமூர்த்தி சுவாமிகள் சந்நிதானத்தில் வந்து பிரசாத பிக்ஷையை எடுத்துக்கொள்கிறே னென்று சொல்லி எழுந்து போய்விட்டனர். அன்று முதல் சுவாமிநாத் செட்டியார் அவர் மனைவி புத்திரியாகிய மூவரும் ஓர் கால் போஜனஞ் செய்பவர்களாய் விரத சீலரா யிருந்து குருவாரத்தில் அபிடேகத்திற்கும் மகேசுவர பூசைக்கும்

வேண்டிய சாமக்கிரியைகளை வண்டியி லேற்றிக்கொண்டு திருவாரூருக்கு வந்து ஸ்நாந சந்திகளை முடித்துக்கொண்டு மடத்துக்குட் சென்று அங்குள்ள பாகசிலர்களைக் கொண்டு பாகஞ்செய்யச் சொல்லிவிட்டு அவர்கள் மூவரும் பழவர்க்க மாதிகளைக் கொண்டு வந்து சுவாமிகட்கு முன் வைத்துப் பலதரம் வலம் வந்து நமஸ்கரித் தெழுந்தபோது சுவாமிகள் உபசாந்தமாய்ச் சுட்டிறந்து சித்திர தீபம்போ லசைவற விருந்தது. அப்போது சுவாமிநாத செட்டியார் சுவாமிக ளிருக்கும் நிலைநோக்கி அன்புமீக்கூர ஆனந்த சித்தராய்த் தன் புத்திரியை சுவாமிகள் சந்நிதியில் நிற்கச் செய்து தான் அஞ்சலியஸ்தராய் நின்று தன் கண்களில் ஆனந்த பாஷ்பம் இடை விடாது சொரியச் சுவாமிகளைக் குறித்து ஒரு பதிகம் பாடினார். அது வருமாறு:—

ஸ்ரீமத் அகண்டபரிபூர்ணாத்விதீய சச்சிதானந்த
சுத்த சைதன்யசிவ தக்ஷிணாமூர்த்தி குருவே நம:

வாயினால்வாழ்த்தி நெஞ்சால் வத்து நிர்த்தேசஞ் செய்து
காயத்தால் வணக்கஞ்செய்யுங் கருத்துடை யன்பர்முன்பாய்
நாயினுங் கடையனாகி நானிருப்பது நன்றாமோ
தாயினுங் கருணைபூத்த சச்சிதானந்த வாழ்வே. (1)

மகம்பல புரிந்தும் முன்னூன் மறைபல வுணர்ந்தும்ஞானச், சுகந்தனையடையாரென்றே சொல்லினர் முன்னோரெல்லா, மகந் தையை யொழிக்கும் நின்னா ரருளதே வேண்டுமுந்நீர்ச், சக மெலா நிறைந்து நின்ற சச்சிதானந்த வாழ்வே. (2)

இச்சையைப் பேரானந்தத் திடத்தினும் வெகுளி தன்னை, யெச்சமி லஞ்ஞானத்தி னிடத்தினுஞ் செலுத்தினல்லால், பொய்ச்சழக் கறுக்குமுண்மைப் போதம்வந் துதயமாமோ, தற்சிவரூபமான சச்சிதானந்தவாழ்வே. (3)

அகமெனும் விருத்தியான் மெய் யறிவெனும் விருத்தி யானுஞ், சகமெனும் விருத்தியென்றன் சங்கற்ப மென்பதாலுங்,

தகர்ந்திடு மலதுமற்றோர் சாதனந் தன்னால் நீங்கத், தருமதோ வுரைத்தல்வேண்டுஞ் சச்சிதானந்தவாழ்வே. (4)

கனவிடைச்சூழ்ந்த வெந்தீ கண்விழித்தளவி னீங்கிப், பினை யுறாதின் முத்தாபப் பெருந்தழ லருளாற்றன்னைக், கனபரி புரணனந்தக் கண்ணதாக் கண்டாலன்றித், தனைவிட வற்றோ சொல்வாய் சச்சிதானந்த வாழ்வே. (5)

நாடகச்சாலை நாப்பண்ணுட்டிய கம்பம்போலக், கூடகத்திருக்குந் தம்மைக் குறித்து மெய்ஞ்ஞானனந்த, வீடகத் திருக் கவல்லார் விரைநற வுமிழுங்கஞ்சத், தாடலை யணிவன்கொல்லோ சச்சிதானந்தவாழ்வே. (6)

புனல்கனலுறுமண்மாரி பொழியினும் புயல்கள் கூடித், தனதியல் வழுவாவிண்பொற் சத்துவ ரசோதமத்தி, னினமுறு தொழில்களாற்ற னியல்வழுவாதிருக்குந், தனிநிலை நிற்பதென்றோ சச்சிதானந்தவாழ்வே. (7)

இமைப்பினும் விருப்பினுங்கூ ரிருளை யோர்படித்தாய்க் காணு, நிமைக்கருங் கண் போற்றன்னை நினைப்பினு மரப்பினுந் தான், சமத்துவமாகக்காணுந் தத்துவஞானந்தன்னைச், சமைப் பதிங் கெனக்கெக்காலஞ் சச்சிதானந்தவாழ்வே. (8)

முற்பத விசாரந்தன்னான் மூவித வுடல்வேறாக்கித்
தற்பத விசாரந்தன்னாற் சகலமு மித்தையாக்கிக்
கற்பனை யனைத்துமந்தக் கடைப்பத விசாரந்தன்னாற்
றற்பரமாக்கலென்றோ சச்சிதானந்தவாழ்வே. (9)

மமரொழித்தருளுநிற்கே மாறியான் செய்வதென்னே
கமலநற் சரணமென்றன் கருத்திடை யிருத்தலன்றித்
தமரொடுந் திருவாரூரிற் றக்ஷிணாமூர்த்தியென்னுஞ்
சமரசகுருவாய்வந்த சச்சிதானந்த வாழ்வே. (10)

இங்ஙனம் பதிகம் பாடவும் சுவாமிகள் செட்டியாரைக் கடைக் கண்ணால் வீட்சிக்க அவர் விருத்தியில் ஒன்றேயுள தெனும் பிரக்ஞையு நழுவி பொருளெப்படியோ அப்படி யிராநின்ற சுவானுபூதி நிலைமை விளங்கப்பெற்றுச் சற்றுப்

போது அந்நிலையில் அசைவற நின்று பின் வெளிவந்து சுவாமிகள் வீட்சண்ணியத்தால் அதீத நிலைமையு மனுபவிக்கப் பெற்றேனென பலவாறு தோத்திரஞ் செய்தனர். அப்போது பக்கலில் நின்ற சிலர் செட்டியார் பாடிய பதிகத்தில் தன் புத்திரிக்குள்ள உபாதிகள் நீங்க வேண்டுமென ஓர் பாசுரத்திலேனுங் கேட்டிலர். ஆதலின் புத்திரி யிடத்துப் பாசமும் காருண்ணியமு மில்லாதவர் சுவாமிகள் மாட்டே யன்புடைய ரென்று வசனித்துக் கொண்டார்கள். அவ்வசனத்தைக் கேள்வியுற்ற செட்டியார் பின்னும் பல தரம் வலம்வந்து நமஸ்கரித் தெழுந்து சிரமேற்குவித்த கையராய்ச் சந்நிதியில் நின்று தன் புத்திரிக்குற்ற மேகநோய் நீங்கும்படி கிருபை செய்யவேண்டு மென்று பல பாடல்கள் பாடித் துதித்தனர். அப்போது சுவாமிகள் அவர் குழந்தையைப் பார்த்து "என்னடி வேண்டு மென்னடி வேண்டு" மெனப் பலதரந் திருவாய் மலர்ந்து அப் பெண்பேரில் பலதரம் வாயூரலைக் காறியுமிழ்ந்தது. உமிழுந்தோறும் விசாலாட்சி யென்னும் அப் பெண்ணனவள் விவேக முடையவளாகி உன்னடி வேண்டும்! உன்னடி வேண்டு" மெனச் சொல்லிக்கொண்டு சுவாமிகள் திருவா யமுதத்தைக் கையிலேந்தி யமிர்தமாக உட்கொண்டும், சரீராதியந்தமுங் களபக் குழம்பாக மிக விருப்பத்துடன் பூசியுங் கொண்டனள். அப்போது சுவாமிகள் அடிவேண்டில் நோய் பொடியா யுதிரும் என்றருளியது. அப் பெண்ணுக்குச் சுவாமிகள் வாயமுதம் பட்ட மாத்திரத்தானே விவேக முண்டாகியதுமன்றி முன் மெய்யிலுள்ள தினவு முற்று நீங்கிற்று. அத்தருணத்திற் குருநாதன் பக்கத்தே நின்ற திருப்பணிச் சுவாமிகளுக்கு முன் அபிடேகச் சாமான்களை எடுத்து, வைத்து சுவாமிகளுக்கு அபிடேகஞ் செய்ப வேண்டு

மென வேண்டிக் கொண்டார்கள் அதற்குடன் பட்ட அன்னார் விதியுக்தமாய் சுவாமிகளுக்கு அபிடேகஞ் செய்து விபூதிக்காப்பணிந்து புட்பாதிகளையும் அலங் கரித்து செட்டியாரை நோக்கி உன் புதல்வியை சந்நிதியி லுள்ள மகாபாப நிவாரண தீர்த்தத்தில் ஸ்நானஞ் செய் வித்து உலர்ந்த வஸ்திரந் தரிக்கச் செய்து விபூதியணிந்து சுவாமிகட்கு நைவேதனத்துக்குரிய அமுது முதலிய கறி பதார்த்தங்கள் கொண்டுவந்து படைக்கச் செய்வாயாக வென்றனர் அதைக்கேட்ட செட்டியார் தமது புதல்வியைக் கொண்டு அவ்வாறே செய்வித்தனர். உடனே திருப்பணிச் சுவாமிகள் தூப தீபங்காட்டி நிவேதனஞ் செய்து பின்னர் சோட சோபசாரம் விதிமுறை வழாது செய்து முடித்துச் சந்நிதியில் இருந்த விபூதியை யெடுத்து தான் றரித்துக் கொண்டு தரிசனத்துக்கு வந்த அன்பர்களுக்குங் கொடுத் துப் பின்னர், செட்டியார் மனைவி மகள் மூவரும் ஏனையடிய வர்களுஞ் சூழ்ந்துநிற்கச் சுவாமிகட்கு அமுது செய்வித்து எஞ்சிய அமுதை தரிசனத்துக்கு வந்திருந்த துறவர்களா கிய அடியவர்கட்கும் அமுது முதலியதுஞ் செய்வித்துப் பின்னர் செட்டியார், மனைவி, மகளாகிய மூவரும் சுவாமி கள் பரிகலச் சேடத்தை சிரத்தையோடும் உடற்பிணி பிற விப் பிணிகட்கு மருந்தாக உட்கொண்டனர். அதன் பின் னர் சுவாமிகள் சந்நிதானத்தில் வந்து மனைவியையும் மகளை யும் இருபாலும் நின்று விசிறி வீசும்படி செய்து தான் சிர மேற் கூப்பிய கையினராய் சந்நிதியினின்று கண்கள் நீர் சோர தோத்திரஞ் செய்தனர்; பின்னர் சூரியாஸ்தமன சம யத்தில் மகா பாபநாச தீர்த்தத்தில் சந்தி முடித்துக்கொண்டு சுவாமிகளைப் பலதரம் வலம் வந்து நமஸ்கரித்து சிரத்தை யோடு பால் பழம் முதலியவைகளைத் திருப்பணிச் சுவாமி

களால் நிவேதிக்கச் செய்து குருட்டன் உண்ட சேடத்தைத் தாங்கள் முன்போலவே யுண்டுகொண்டு சுவாமிகள் திருவடிக்கு நேராகத் தங்கள் சிரங்களை வைத்துக்கொண்டு துயில்கொண்டார்கள். மறுநாட் காலையி லெழுந்தபோது விசாலாட்சியின் உருவத்தை மறைத்திருந்த கரும்பாறை போன்ற மேகப்படலங்கள் முழுமையும் பொடியா யுதிர்ந்து பூமியிலும் வஸ்திரத்திலும் நிரம்பிக்கிடந்தது. விசாலாட்சியின் சரீரம் நோய் பிடித்தற்கு முன்னிருந்த தேக காந்தியை விட தேசசாயிருந்ததை மாதா பிதாக்கள் கண்டு ஆச்சரியமும் ஆனந்தமு முற்றனர். விசாலாட்சிக்கும் அடி வேண்டில் நோய் பொடியா யுதிரும் என்ற சுவாமிகளின் வாக்கியப் படியே யுதிர்ந்து விட்டது. இனி பவ நோயும் முற்றும் உதிர்ந்து விடுமென நினைந்து ஆச்சரியமும் ஆனந்தமும் உற்றனள், பின் மூவரும் பாப நிவாரண தீர்த்தத்தில் மூழ்கி விபூதியாதிகள் தரித்துக்கொண்டு சுவாமிகளை நமஸ்கரித்துத் தொண்டு புரிபவர்களாய்ச் சின்னாளிருந்து பின் விடை பெற்றுக்கொண்டு தம் மூருக்குச் சென்றார்கள்.

இங்ஙனம் உள்ளன்போடு பிரார்த்திக்கும் பக்தர்களுக்கும் அவரவர்கள் வேண்டுகோளுக்கியைய உரோக நிவாரணம் புத்திர சந்தானம், திரவிய சம்பத்து; ஞான சம்பத்துக்களையும் உதிப்பித்தலாகிய வற்புதங்கடோன்ற நடைசமாதியினராகவும், பிரஹ்ம வித்துவரியராகவும் விடயச்சுட்டிறந்த சீவன் முத்தர்களாகவும் சிலகால மிருந்தது. பின்னரோர் நாள் மகா மண்டபத்தி லிடப்பட்டிருந்த ஆதனத்தில் வடமுகமாக விருந்து முடிந்தது "முடிந்தது முற்றினு முடிந்த" தென வசனித்துக் கொண்டு நிட்டை கூடியது. சுவாமிகள் முடிந்த தென முடிவுரை கூறி நிட்டை கூடியதையடித் தொண்டு செய்துகொண்டுவரும் திகம்பரராகிய பழனியப்ப

சுவாமிகள்; சுவாமிகள் விதேகமுக்தியை யடையுங்காலமிந்தக் காலமாக இருக்குமெனக் குறிப்பினா லறிந்து பலர்க்கும் தெரிவித்ததினாலும், பக்தர்களிற் சிலர்க்குத் தங்கள் தங்கள் சரீரத்திற் காணப்படும் குறிகளினாலும் சிலர்க்குச் சொற்பனங்களினாலும் சுவாமிகளைத் தரிசிக்க [illegible]வேண்டுமென மனத்திற்றோன்றி ஆங்காங்கிருந்து [illegible]ரியோர்கள் முதலிய பல பக்தர்களுமாக வந்து சுவாமிகள் நிட்டை [illegible] கூடியிருப்பதைத் தரிசனஞ் செய்துகொண் டிருக்கும்போது நிட்டை கூடிய எட்டா நாளாகிய (கலி 4937) மன்மதவரு ஆவணிமீ உத்திர நக்ஷத்திரமாகிய சுப தினத்தில் சச்சிதானந்த பரிபூர்ண வியோமாதீதப் பிரஹ்மமாத்திரமாகிய விதேக கைவல்யத்தை யடைந்தது.

அப்போது சுற்றிலுமிருந்த பரிபக்குவர்களாகிய பெரியோர்கள் மனமானவை சற்றுப்போது ஆத்மாவி லசைவற்று நின்றன! சுகந்த பரிமளமாகிய காற்றுகள் வீசின. சந்தன மழைத்துளிகள் சுற்றிலும் நின்றவர்கள் சரீரங்களிற் றோன்றும்படி பெய்தன! பெரியோர்கள் தங்கள் மனம் அசைவற நின்றது முதலிய சில வேதுக்களால் சுவாமிகள் விதேக கைவல்யத்தை யடைந்ததெனவறிந்து பலர்க்குந் தெரிவித்துச் சுவாமிகளுக்கு அபிடேக வலங்கார நைவேதனமாகிய பூசைகள் செய்வித்துத் தரிசித்து விபூதிப் பிரசாதம் பெற்றுக்கொண்டு முன் சுவாமிகளுக்காக கட்டப்பட்டிருந்த சமாதிக் கோவிலில் எழுந்தருளப்பண்ணி பேரானந்தமுற்று மனதாற்றியானித்து வாக்கால் வாழ்த்தினார்கள்.

முற்றும்.

Printed at the 'Ganesa Press', Vepery, Madras:—1923.